

สหประชาชาติกับบทบาทนำของสหรัฐอเมริกาในการรักษาสันติภาพ
และความมั่นคงระหว่างประเทศ

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อสหประชาชาติ และ สันนิบาตชาติ โดยเฉพาะสหประชาชาตินั้นสหรัฐอเมริกาได้ก้าวเข้ามารับหน้าที่สำคัญอย่างเต็มที่ ทั้งในด้านการสนับสนุนการก่อตั้งสหประชาชาติ และบทบาทสำคัญในการธำรงรักษาสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศในฐานะเป็นสมาชิกผู้ทรงอิทธิพลของสหประชาชาติ และความ จริงแล้วสหรัฐอเมริกาเพิ่งจะเข้ามามีบทบาทในการเมืองระหว่างประเทศอย่างเต็มตัวในช่วงหลัง สงครามโลกครั้งที่ 2 นี้เอง

รากฐานแนวความคิดทางการเมืองระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกามีอิทธิพลอย่างมาก ต่อการพิจารณาถึงสาเหตุที่สหรัฐอเมริกาผลักดันให้มีการก่อตั้งสหประชาชาติและลักษณะการ ดำเนินงานด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาภายใต้สหประชาชาติ หรือ การเข้าแทรกแซงเพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่างๆด้วยตนเอง ประเพณีทางความคิดบาง ประการที่จัดว่าเป็นรากฐานของความคิดทางการเมืองระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาดังกล่าว ได้แก่ "เสรีนิยม" ซึ่งนับว่าเป็นลักษณะที่โดดเด่นที่สุดในวัฒนธรรมทางการเมืองของสหรัฐอเมริกา เสรีนิยมเป็นปรัชญาการเมืองที่มีสาระสำคัญอยู่ที่การเน้นความสำคัญของบุคคลมากกว่ารัฐ กล่าว คือให้ความสำคัญสูงสุดแก่สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพขั้นพื้นฐาน เช่น เสรี ภาพในชีวิต ทรัพย์สิน และการแสวงหาความสุข โดยนัยนี้เสรีนิยมย่อมเป็นความคิดทางการเมืองที่ คัดค้านการปกครองแบบเผด็จการ นอกจากนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง ระหว่างประเทศ เสรีนิยมเน้นที่"การตกลงแก้ไขปัญหาหรือความขัดแย้งโดยสันติวิธี" และปฏิเสธ "การใช้กำลังและความรุนแรง" ในสหรัฐอเมริกาแนวความคิดเสรีนิยมจะปรากฏให้เห็นอย่างกว้าง ขวางไม่ว่าจะในสุนทรพจน์หรือเอกสารสำคัญๆ อย่างเช่นรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นพื้นฐาน ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเสรีนิยมของสหรัฐอเมริกา คำประกาศอิสรภาพก็ผนวกเอา ค่านิยมและความเชื่อแบบเสรีนิยมเข้าไว้ด้วย โดยประกาศว่า อำนาจทางการเมืองที่ชอบธรรมจะ เกิดขึ้นจากความยินยอมของผู้ถูกปกครองเท่านั้น¹ เป็นต้น ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

¹ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ(กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2533),หน้า 20-21.

แนวความคิดเสรีนิยมปรากฏออกมาในลักษณะที่เป็นการขยายความให้ครอบคลุมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาติต่าง ๆ นั้นเอง กล่าวคือในทำนองเดียวกันกับที่เสรีภาพส่วนบุคคลถูกคุกคามโดยอำนาจรัฐที่ไม่มีการควบคุมยับยั้ง เสรีภาพระหว่างชาติก็就会被คุกคามเมื่อชาติใดชาติหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมุ่งขยายครอบงำชาติอื่น ๆ ทั้งหมด อย่างไรก็ตามแนวคิดนี้ยังปรากฏออกมาในลักษณะเฉพาะอื่น ๆ อีก เช่น หลักการว่าด้วย "การกำหนดชะตาชีวิตตนเอง" ประธานาธิบดีทอมัส แจฟเฟอร์สัน เคยย้ำว่า "ทุกชาติย่อมมีสิทธิที่จะปกครองตนเองด้วยรูปแบบการปกครองที่ตนปรารถนา และสามารถจะเปลี่ยนรูปแบบดังกล่าวได้ตามความพอใจ และในด้านการติดต่อกับภายนอกนั้นก็ยังมีสิทธิที่จะดำเนินธุรกิจกับชาติต่างๆ โดยผ่านองค์กรใดก็ได้ตามความต้องการ"² จากการศึกษาในหลักการนี้คนอเมริกันจึงต่อต้านการรุกรานหรือคุกคามทุกรูปแบบ นอกจากนั้นรัฐบาลสหรัฐมีความโน้มเอียงที่จะสนับสนุนหรือนิยมประเทศที่มีหลักการเสรีภาพทางการเมืองแบบอเมริกัน และมองเห็นรัฐบาลต่างประเทศที่มีความชอบธรรมมากขึ้นถ้าเสรีภาพของประชาชนได้รับการคุ้มครอง สหรัฐอเมริกาจะไม่นิยมประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการหรือการใช้กำลังรุนแรงในการแก้ไขปัญหา³

นอกจากแนวความคิดเสรีนิยมแล้ว รากฐานแนวความคิดทางการเมืองระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่มีอิทธิพลอย่างมากอีกแนวคิดหนึ่งคือ "การยึดในหลักคุณธรรมและกฎหมาย" หลักคุณธรรมนี้จึงหมายถึงการกำหนดว่าจะอะไรถูกอะไรผิด อะไรดีอะไรเลว ตามมาตรฐานอเมริกัน อิทธิพลของแนวคิดนี้จะเห็นได้จากการต่อต้านสำนักด้านผลประโยชน์ของชาติจนไม่คำนึงถึงหลักการทางศีลธรรมใดๆ นอกจากนั้นการยึดในหลักแห่งกฎหมายก็ทำให้สหรัฐอเมริกามีความโน้มเอียงที่จะให้ ความสำคัญแก่กฎหมายระหว่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศในฐานะที่เป็นกลไกควบคุมเหนี่ยวรั้งพฤติกรรมของรัฐ การเน้นที่เหตุผลและหลักการทางศีลธรรม นิติธรรมทำให้นโยบายของสหรัฐอเมริกามีลักษณะของการแสวงหาสภาพในอุดมคติ กล่าวคือคนอเมริกันเข้าใจและก็ยอมรับว่ามี "สำนักด้านภารกิจ" มีหน้าที่ที่จะต้องแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้น คนอเมริกันมีความโน้มเอียงที่จะแสวงหาเป้าหมายแห่งความสมบูรณ์พร้อม ต้องการที่จะขจัดปัญหาต่างๆ อย่างถาวรตลอดกาล ดังนั้นถ้าหากปัญหาความขัดแย้งในโลกเกิดจาก "การเมืองแบบอำนาจ" ก็ควรจะ

² Martin E. Goldstein, *America's foreign policy: Drift or decision* (Wilmington, Delaware : Scholarly Resources, 1984), p. 135.

³ วิวัฒน์ มุ่งการดี, *นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ*, หน้า 22.

พยายามขจัดสิ่งนี้ และหันมายึดแนวทางที่จะสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขึ้นในโลก "หลักการ 14 ข้อ"ของประธานาธิบดีวิลสันที่ว่าด้วย "การกำหนดชะตาชีวิตตนเอง" "การลดอาวุธ" และ การจัดตั้ง"สันนิบาตชาติ" ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 รวมทั้งการที่นายคอร์ดเวล ฮัลล์ รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาได้ประกาศยึดหลักกฎหมายระหว่างประเทศ และหลักการทางศีลธรรม โดยจะกำจัดระบบ "ดุลแห่งอำนาจ" "เขตอิทธิพล" และ"ระบบพันธมิตร"ให้หมดสิ้นไปจากโลกโดยอาศัยองค์การระหว่างประเทศที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่ คือสหประชาชาติ ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็สะท้อนทำนองเดียวกัน การยึดมั่นในหลักการด้านคุณธรรมและนิติธรรมของคองเกรสก็นำไปสู่ท่าทีหรือความโน้มเอียงทางนโยบายที่เห็นได้ชัด คือ ด้านหนึ่งนั้นคองเกรสส่วนมากเห็นว่า บทบาทของสหรัฐอเมริกาควรจะเป็นบทบาทด้านการกระทำเป็นตัวอย่างแทนที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตรงในโครงการเพื่อความร่วมมือเฉพาะต่างๆ คองเกรสมีความรู้สึก ว่า วิธีการที่ดีที่สุดที่จะนำไปสู่การยึดถือกฎหมายและความยุติธรรมเป็นบรรทัดฐานก็คือ สหรัฐอเมริกาจะต้องดำเนินนโยบายในแบบที่ตนเองปรารถนาให้ชาติอื่นๆยึดถือเป็นแนวทางพร้อมที่จะชี้ให้เห็นความบกพร่องล้มเหลวของคนอื่น และเต็มใจที่จะให้คำแนะนำในเรื่องที่ว่าควรจะทำปฏิบัติอย่างไร⁴

จากรากฐานแนวความคิดดังกล่าวมานี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงเหตุผลในการที่สหรัฐอเมริกาได้พยายามผลักดันให้มีการก่อตั้งสหประชาชาติ โดยที่สหรัฐอเมริกาเป็นผู้สนับสนุนหลักทั้งในด้านการนำเสนอแนวคิดการร่างกฎบัตรสหประชาชาติ การวางโครงสร้างขององค์กร และการดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเป็นผู้สนับสนุนด้านการเงินรายใหญ่ที่สุดในองค์การ แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติแล้วตั้งแต่มีการก่อตั้งสหประชาชาติเป็นต้นมา มีข้อสงสัยเกี่ยวกับหลายกรณีด้วยกันที่แสดงให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาไม่ได้ยึดถือหลักการตามกฎบัตรสหประชาชาติ และอุดมการณ์ของตนเองอย่างเคร่งครัดเพื่อใช้ในการดำเนินนโยบายต่างประเทศกับรัฐต่างๆ จึงแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในหลักการของตนเองและความขัดแย้งระหว่างหลักการกับแนวปฏิบัติ จนมีการกล่าวว่าเป็นนโยบายที่มีลักษณะ "พูดอย่าง ทำอย่าง" หรือ "การใช้มาตรฐานสองอย่างในเวลาเดียวกัน" (Double Standard)

กระแสความคิดที่ขัดแย้งกันในแนวความคิดของสหรัฐอเมริกานั้น กล่าวกันว่า นโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกามีลักษณะคลุมเครือไม่ชัดเจน ซึ่ง Martin E. Goldstien ได้กล่าวไว้

⁴ เรื่องเดียวกัน , หน้า 23-26.

ในหนังสือ "American Foreign Policy : Drift or Decision" ของเขาโดยสรุปลักษณะเฉพาะของนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาไว้ได้อย่างรวบรัด ความคลุมเครือไม่แน่นอนดังกล่าวมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความขัดแย้งในกระแสความคิดทางการเมืองหลากหลายของชาวอเมริกันนั่นเอง กระแสความคิดที่ขัดแย้งกันเองอย่างเห็นได้ชัดมากที่สุดน่าจะ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างการยึดมั่นในหลักการด้านคุณธรรม-นิติธรรมและอุดมการณ์ และสัมฤทธิ์ผลนิยมอีกด้านหนึ่ง กล่าวคือ การยึดมั่นในหลักการด้านคุณธรรม-กฎหมายและอุดมการณ์ทำให้คนอเมริกันมีความรู้สึกว่าตนเอง "เหนือกว่า" ผู้อื่นและเป็นภารกิจของสหรัฐอเมริกาที่จะต้องส่งเสริมค่านิยมและอุดมการณ์ที่คนอเมริกันยึดมั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการทำตนเป็นตัวอย่างของแนวทางการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง ซึ่งแน่นอนรวมทั้งแนวทางการดำเนินวิเทศนโยบาย อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติแล้วความต้องการที่จะปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงไปโดยเร็ว หรือที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากที่สุด อันเป็นที่หรือความรู้สึกในมึนเอียงที่เกิดจากพื้นฐานความคิดและค่านิยมแบบสัมฤทธิ์ผลนิยมทำให้มีอยู่บ่อยครั้งที่เดียวที่มีความขัดแย้ง หรือสวนทางระหว่างการกระทำ และค่านิยมหรืออุดมการณ์ที่ยึดมั่น กรณีที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ กรณีสงครามเวียดนาม หากยึดมั่นตามอุดมการณ์เสรีนิยมของคนอเมริกันแล้วรัฐบาลที่ขอบรมข้อมจะต้องเป็นรัฐบาลที่ได้รับความยินยอมจากประชาชน และเคารพในสิทธิของพลเมืองในเรื่องชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สิน และด้วยสำนึกทางคุณธรรมคนอเมริกันจะมีความรู้สึกว่าเป็น "ภารกิจ" ของตนที่จะต้องสนับสนุนส่งเสริม และปกป้องระบอบปกครองที่เกิดจากการกำหนดชะตาชีวิตตนเอง สำนึกเช่นนี้หมายรวมถึงความเข้าใจที่ว่า สหรัฐอเมริกามีหน้าที่ในการต่อต้านขัดขวางลัทธิการเมืองที่ถือว่าเป็นปฏิปักษ์กับหลักการดังกล่าว ในข้อนี้ "การแทรกแซง" ในเวียดนามโดยสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นศตวรรษ 1950 ดูจะเป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างชัดเจน จริงอยู่ความคิดคำนึงเกี่ยวกับการแข่งขันทางอำนาจกับสหภาพโซเวียต ย่อมมีน้ำหนักมากต่อการตัดสินใจเข้าแทรกแซงของสหรัฐฯ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการยากที่จะปฏิเสธความจริงใจของสำนึกในภารกิจที่จะต้องเข้าไปต่อต้านขัดขวางลัทธิการเมืองที่เป็นปฏิปักษ์กับประชาธิปไตยเสรีนิยม และมีลู่ทางว่าจะเข้ามาแทนที่ระบอบการปกครองอาณานิคมของฝรั่งเศสที่คนอเมริกันปฏิเสธเช่นกัน อย่างไรก็ตามความมุ่งมั่นของรัฐบาลสหรัฐฯ ที่จะต่อต้านคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเสนอทางเลือกใหม่ คือ ระบอบการปกครองไชนัซัน และใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาระบอบการปกครองนี้ไว้ทั้งหมดมิได้เป็นประชาธิปไตยในทรรศนะของคนอเมริกัน และอาจมีลักษณะเป็นเผด็จการที่กดขี่ และมีการฉ้อราษฎร์บังหลวงเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ไม่ใช่เป็นคอมมิวนิสต์เท่านั้นเอง ทำให้การดำเนินงานของรัฐ

บาลสหรัฐอเมริกาในเรื่องนี้ส่วนทางกับค่านิยมหลักของคนอเมริกันอันเป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้สหรัฐอเมริกาเข้ามาแทรกแซงตั้งแต่ต้น⁵

นอกจากนี้ความสับสนในแนวนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกานอกจากจะสะท้อนความขัดแย้งกันในบรรดากระแสความคิดทางการเมืองของคนอเมริกันแล้ว ยังเป็นผลมาจากความไม่ลงรอยกันระหว่างค่านิยมหรือหลักการที่คนอเมริกันยึดมั่นและสภาพความเป็นจริงในชีวิตทางการเมืองระหว่างประเทศ ปัญหาที่สำคัญคือ คนอเมริกันมักจะไม่สามารถแยกสิ่งที่เป็นค่านิยมหรืออุดมการณ์ของตนออกจากความเข้าใจสภาพความเป็นจริงทางการเมือง ทำให้นโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาในสายตาของคนอเมริกันเองมักจะแตกต่างจากสิ่งที่อยู่ในความเข้าใจหรือในสายตาของชาติอื่นๆ กล่าวคือคนอเมริกันถือว่าความขัดแย้งแตกต่างระหว่างรัฐไม่ได้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ แต่เป็นลักษณะผิดปกติ ซึ่งเกิดจากผู้หน้าที่ชั่วร้ายซึ่งสามารถจัดไปได้ และระบอบปกครองเผด็จการที่สามารถจะปฏิรูปเปลี่ยนแปลงได้ หรือไม่ก็เกิดจากความเข้าใจผิดซึ่งสามารถจะแก้ไขปรับความเข้าใจกันได้ถ้าหากคู่กรณีหันหน้าเข้าหากันด้วยความจริงใจและเห็นอกเห็นใจกัน ผู้นำสหรัฐฯจึงมักไม่เห็นด้วยกับการใช้กำลังในช่วงเวลาที่ปกติสุข และจะใช้กำลังต่อเมื่อเผชิญกับการรุกรานเท่านั้น กล่าวคือการใช้อำนาจซึ่งตามปกติแล้วคนอเมริกันซึ่งซึ่งรังเกียจ จะถูกเปลี่ยนมาเป็นภาระหน้าที่ในการต่อสู้เพื่อความถูกต้องทำนองคลองธรรม นอกจากนั้นจากประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์กับต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาก็มีลักษณะเปลี่ยนกลับไปกลับมาอยู่เสมอระหว่างการอยู่โดดเดี่ยวและเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการระหว่างประเทศ และเมื่อมีความจำเป็นต้องเข้าไปแทรกแซงยุ่งเกี่ยวกับคนอเมริกันก็มักจะมีข้ออ้างว่าเป็นภารกิจด้านคุณธรรม กล่าวคือทำให้สภาพ "ปกติ" ในสังคมโลกกลับคืนสู่ภาวะ "ปกติ" และเมื่อสำเร็จภารกิจแล้วสหรัฐอเมริกาที่มักจะถอนตัวกลับมาอยู่โดดเดี่ยว ลักษณะเช่นนี้จะเห็นได้ชัดภายหลังสงครามครั้งสำคัญๆ และทุกครั้งที่สหรัฐอเมริกาเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ความขัดแย้งที่สหรัฐอเมริกาเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยนั้น ในความเป็นจริงแล้วบางครั้งมิได้เป็นการคุกคามความมั่นคงแต่อย่างใดเลย แต่ที่เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยก็เพราะได้เล็งเห็นภัยซึ่งความเป็นจริงแล้วไม่ได้มีตัวตน อันเป็นความสำคัญผิดที่ได้รับจากการกระตุ้นหนุนจากนักโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ ที่พยายามปลุกระดมมติมหาชน หรือโดยนักการทหารที่มีแรงจูงใจอันเกิดจากผลประโยชน์ของหน่วยงานตน⁶

⁵ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ, หน้า 36-37.

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 41-43.

ดังนั้นในบทที่ 3 นี้จึงจะทำการพิจารณาในส่วนของพลังภายในสหรัฐอเมริกาต่อการสนับสนุนการก่อตั้งสหประชาชาติและต่อการเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ของชาวอเมริกันต่อองค์การระหว่างประเทศใหม่นี้ สหรัฐอเมริกาเองก็คาดหวังไว้อย่างมากว่าจะใช้สหประชาชาติเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินการเพื่อสร้างอิทธิพลและอำนาจ และก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ตนเองมากที่สุด โดยมีการรณรงค์ และโฆษณาชวนเชื่อมากมายในสหรัฐอเมริกาว่าสหประชาชาติภายใต้การนำของสหรัฐอเมริกาจะประกันต่อสันติภาพและความมั่นคงของมวลมนุษยชาติ สหรัฐอเมริกาจึงเหมาะสมจะเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติเพื่อรับผิดชอบในตำแหน่งนี้ ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงยอมทุ่มเทและเสียสละตนเข้าเป็นชาติที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการผลักดันให้เกิดสหประชาชาติ สหรัฐฯมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการร่างกฎบัตรสหประชาชาติ แนวความคิด และหลักการสำคัญส่วนใหญ่ในกฎบัตรนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอเมริกันอย่างเด่นชัด และสหรัฐอเมริกายังเป็นผู้สนับสนุนหลักในการดำเนินงานของสหประชาชาติอีกด้วย

อย่างไรก็ตามต่อมาเมื่อสหประชาชาติได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว ในหลายเหตุการณ์เราจะพบว่าสหรัฐอเมริกาต้องพบกับความผิดหวังที่องค์กรทางการเมือง และองค์กรทางด้านบริหารของสหประชาชาติมีประสิทธิภาพน้อยกว่าที่สหรัฐอเมริกาคาดหวังไว้เมื่อปี ค.ศ. 1945 และความไม่มีประสิทธิภาพนี้ได้กลายมาเป็นสิ่งสำคัญเมื่อสมาชิกทั้งหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้พยายามขัดขวางผลประโยชน์ของชาติตะวันตก และคุณค่าทางประชาธิปไตย⁷ สิ่งที่สหรัฐอเมริกาคาดหวังว่าตนจะสามารถเป็นผู้นำเพื่อให้ชาติต่างๆ เข้าร่วมมือและดำเนินการตามโดยใช้สหประชาชาติเป็นเครื่องมือ นั้น เมื่อสหรัฐฯ เล็งเห็นว่าสหประชาชาติไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ และไม่สามารถดำเนินงานให้เป็นไปตามความความมุ่งหมายของตนแล้ว ในหลายวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นสหรัฐอเมริกาจึงใช้ความเป็นอภิมหาอำนาจผู้ทรงอิทธิพลของตนในการดำเนินการเข้าแทรกแซงแก้ไขปัญหานั้นโดยใช้การดำเนินนโยบายฝ่ายเดียว และมีการเปลี่ยนแปลงหรือสร้างระบอบขึ้นมาเองโดยมิได้สอดคล้องหรือคำนึงถึงหลักการหรือเจตนารมณ์ของกฎบัตรสหประชาชาติหรือแม้กระทั่งอุดมการณ์ของตนเองแต่อย่างใด ดังนั้นเพื่อแสดงให้เห็นตามที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้น ในบทที่ 3 นี้จะทำการศึกษาโดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้ คือ

⁷Thomas M. Franck .*Nation against nation* (New York: Oxford University Press ,1985),p.7.

4.1 การสนับสนุนภายในสหรัฐอเมริกาในการก่อตั้งและเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ

4.1.1 การสนับสนุนจากรัฐบาล

4.1.2 การสนับสนุนจากภาคเอกชน

4.2 การเข้าแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาเพื่อแก้ไขปัญหาในวิกฤตการณ์ต่างๆ

4.2.1 กรณีสงครามเกาหลี ค.ศ.1950

4.2.2 กรณีสงครามเวียดนาม ค.ศ. 1965

4.2.3 กรณีวิกฤตการณ์ในละตินอเมริกา

ก.กรณีกัวเตมาลา (ค.ศ.1954)

ข.กรณีสาธารณรัฐโดมินิกัน (ค.ศ.1965)

ค.กรณีเกรนาดา (ค.ศ.1983)

4.1 การสนับสนุนภายในสหรัฐอเมริกาในการก่อตั้งและเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ

ในช่วงก่อนการก่อตั้งสหประชาชาตินั้น สหรัฐอเมริกาได้ให้ความสนใจต่อองค์การระหว่างประเทศนี้เป็นอย่างมาก จึงได้มีการรณรงค์และโฆษณาประชาสัมพันธ์แก่ชาวอเมริกัน และภายในวงการการเมืองเพื่อสนับสนุนให้สหรัฐอเมริกาเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ในการให้การสนับสนุนเหล่านี้รวมถึงการเกิดขึ้นของหน่วยงานต่างๆ ทั้งในส่วนของหน่วยงานของรัฐบาล เช่น กระทรวงการต่างประเทศที่ได้ก่อตั้งหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อศึกษาถึงและนำเสนอถึงปรัชญาพื้นฐาน รายละเอียด และการวางโครงสร้างของสหประชาชาติ เป็นต้น ซึ่งแนวคิดต่างๆ เหล่านี้บางส่วนได้กลายมาเป็นหลักการสำคัญในกฎบัตรสหประชาชาติ⁸ นอกจากนั้นองค์กรเอกชนก็ถูกก่อตั้งขึ้นมาเป็นจำนวนมากเพื่อศึกษา และนำเสนอร่างแบบแผน และแนวความคิดเกี่ยวกับสหประชาชาติเพื่อเสนอให้หน่วยงานของภาครัฐบาลต่อไป และกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ สื่อมวลชน และมติมหาชนล้วนแล้วแต่ให้ความสนใจและสนับสนุนการเกิดขึ้นของสหประชาชาตินี้ด้วยเช่นกัน

⁸ Luard Evan, A history of the United Nations (London: Macmillan, 1989),p.18.

4.1.1 การสนับสนุนจากรัฐบาล

องค์การที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่สำคัญคือหน่วยงานต่างๆของฝ่ายบริหาร อันได้แก่ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงกลาโหม และ ประธานาธิบดีรวมถึงที่ปรึกษาประธานาธิบดีก็เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในด้านนโยบายต่างประเทศเช่นกัน และนอกจากนั้นรัฐสภาก็มีอำนาจหลายประการที่จะคอยควบคุมและตรวจสอบการดำเนินกิจการต่างประเทศของฝ่ายบริหารด้วย ดังนั้นก่อนที่จะศึกษาถึงการสนับสนุนจากรัฐบาลในการกำหนดนโยบายต่อการร่างกฎบัตรและสนับสนุนการก่อตั้งสหประชาชาติ จึงควรพิจารณาถึงบทบาทของหน่วยงานและบุคคลเหล่านี้ที่มีส่วนในการกำหนดนโยบายต่างประเทศเสียก่อน เพราะปัจจัยด้านโครงสร้างทางการเมืองการปกครองนั้นมีความสำคัญต่อนโยบายต่างประเทศ James N. Rosenau กล่าวถึงโครงสร้างทางการเมืองการปกครองในลักษณะที่เป็น "ลักษณะต่างๆของโครงสร้างรัฐบาลที่จำกัดหรือเกื้อหนุนทางเลือกสำหรับผู้ตัดสินใจกำหนดนโยบายต่างประเทศ"⁹ นี้เป็นแนวคิดหลักในการพิจารณาผลกระทบของโครงสร้างทางการเมืองการปกครองที่มีต่อนโยบายต่างประเทศ ดังนั้นกล่าวโดยทั่วไปโครงสร้างทางการเมืองการปกครอง คือสิ่งที่กำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ รวมทั้งจะเป็นกรอบหรือแนวทางที่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเหล่านี้จะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน¹⁰

ในที่นี้จะทำการพิจารณาถึงบทบาทสำคัญของบางหน่วยงาน เช่น กระทรวงการต่างประเทศ และ บทบาทของประธานาธิบดี ที่ปรึกษาประธานาธิบดี และรัฐสภา เท่านั้น เพราะหน่วยงานและบุคคลเหล่านี้มีบทบาทสำคัญต่อการร่างกฎบัตรสหประชาชาติเป็นอย่างมาก

⁹ James N. Rosenau, The scientific study of foreign policy (New York: Free Press, 1971), p. 108.

¹⁰ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ. หน้า 232.

ก. กระทรวงการต่างประเทศ

หน่วยงานนี้โดยหลักการแล้วถือว่าเป็นหน่วยงานอันดับแรกในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ หัวหน้าหน่วยงานนี้ได้แก่ รัฐมนตรีต่างประเทศ ซึ่งโดยทางกฎหมายแล้วถือว่าเป็นที่ปรึกษาหลักของประธานาธิบดีในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ และเป็นผู้ที่จะนำเอานโยบายไปปฏิบัติ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติแล้วอำนาจหน้าที่แท้จริงของรัฐมนตรีต่างประเทศมักจะแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ บุคลิก และความสามารถของตัวรัฐมนตรีเอง

อำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีต่างประเทศ และกระทรวงการต่างประเทศมีมากมายหลากหลายที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นในด้านเศรษฐกิจ หรือความมั่นคงอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์กับพันธมิตรหรือกับชาติที่เป็นปฏิปักษ์ การตัดสินใจในเรื่องต่างๆเหล่านี้ อาจจะกระทำตั้งแต่ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการของประเทศใดประเทศหนึ่ง ไปจนถึงระดับรัฐมนตรีต่างประเทศและระดับประธานาธิบดีในที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะและความสำคัญของปัญหาที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลการตัดสินใจส่วนใหญ่มาจากคณะทูตในต่างประเทศ การตัดสินใจระดับล่างๆ เช่น ในระดับผู้อำนวยการฝ่ายกิจการเฉพาะประเทศอาจจะมียุทธพลสำคัญต่อการกำหนดนโยบายระดับสูงๆขึ้นไปได้ในแง่ของข้อมูลและการเสนอแนะจากระดับล่าง อย่างไรก็ตามในเรื่องสำคัญจริงๆแล้ว รัฐมนตรีต่างประเทศจะต้องนำเรื่องเข้าสู่ทำเนียบประธานาธิบดี พร้อมด้วยข้อมูลและข้อเสนอแนะ¹¹

ข. ประธานาธิบดี

แนวโน้มทั่วไปประการหนึ่งของลักษณะการกำหนดนโยบายต่างประเทศก็คือ ฝ่ายบริหารมีบทบาทและอำนาจหน้าที่โดดเด่นเหนือฝ่ายนิติบัญญัติ เหตุผลที่สำคัญอาจจะเป็นเพราะนโยบายต่างประเทศเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรองทางการทูตระหว่างประเทศมากกว่าจะเป็นเรื่องของการทำหน้าที่ทางนิติบัญญัติตามปกติธรรมดาซึ่งเป็นภารกิจหลักของรัฐสภา อย่างไรก็ตามในสหรัฐอเมริกาบทบาทโดดเด่นของประธานาธิบดีในการดำเนินกิจการต่างประเทศเป็นผลส่วนหนึ่งมาจากอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้โดยรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาเองด้วย และเมื่อ

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 246-247.

ประกอบกับการตีความรัฐธรรมนูญในระยะหลัง การยอมตามโดยรัฐสภา และวิวัฒนาการเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติอันเกิดจากบุคลิกที่โดดเด่นของประธานาธิบดีบางคน หรือด้วยสาเหตุอื่นใดก็ตาม ทำให้การกำหนดและดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาบางครั้งไม่มีลักษณะของการถ่วงและคานอำนาจกันระหว่างรัฐสภาและฝ่ายบริหาร ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเฉพาะหลังจากที่มีสงครามเย็นเกิดขึ้น อำนาจของประธานาธิบดีก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และนโยบายต่างประเทศก็สะท้อนลักษณะที่เป็นความเห็นพ้องกันระหว่างสองพรรคอย่างมาก ความจริงแล้วบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ด้านนโยบายต่างประเทศที่ระบุไว้อย่างแน่ชัดเป็นลายลักษณ์อักษรในรัฐธรรมนูญมีน้อยมาก ในส่วนที่เกี่ยวกับประธานาธิบดีนั้นรัฐธรรมนูญระบุไว้ว่า ประธานาธิบดีมีอำนาจหน้าที่ ด้วยความเห็นชอบของวุฒิสภา ในการทำสนธิสัญญาและในการแต่งตั้งคณะทูต รวมทั้งจะเป็นผู้รับอักษรสาส์นตราตั้งทูตของต่างประเทศด้วย นอกจากนั้นรัฐธรรมนูญกำหนดให้ประธานาธิบดีมีฐานะเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด¹²

นอกจากนี้แล้วประธานาธิบดียังสามารถแต่งตั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารหน่วยต่างๆ โดยเฉพาะกระทรวงต่างๆ และทำเนียบขาวก็นับว่าเป็นหน่วยงานบริหารที่สำคัญอีกหน่วยหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1939 มีการออกรัฐบัญญัติ "Executive Reorganization Act" ซึ่งให้อำนาจประธานาธิบดีในการจัดตั้ง "Executive Office" ซึ่งประกอบด้วย ทำเนียบประธานาธิบดี และสำนักงานประมาณ หน่วยงานแรกเป็นหน่วยงานของที่ปรึกษาส่วนตัวของประธานาธิบดี ส่วนสำนักงานงบประมาณเป็นเครื่องมือสำหรับที่ประธานาธิบดีจะเข้ามาควบคุมด้านการเงิน เจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งของสำนักงานทำเนียบประธานาธิบดีทำหน้าที่เสนอข้อมูลและให้คำแนะนำแก่ประธานาธิบดีในด้านกิจการต่างประเทศ โดยเจ้าหน้าที่ส่วนที่เหลือก็มีหน้าที่เกี่ยวข้องกันนโยบายภายในและทำหน้าที่ประสานงานกับฝ่ายรัฐสภา เจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบเป็นบุคลากรที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาเป็นการส่วนตัว โดยประธานาธิบดี จึงไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาเหมือนอย่างเช่นรัฐมนตรี บุคลากรที่เข้ามาทำหน้าที่ในหน่วยงานนี้มักเป็นบุคคลที่ประธานาธิบดีแต่งตั้งจากผู้ที่ใกล้ชิดและเป็นที่น่าเชื่อถือ ที่ปรึกษาประจำทำเนียบจะรับผิดชอบต่อประธานาธิบดีเท่านั้นโดยตรง ที่สำคัญคือมักจะได้รับมอบอำนาจอย่างกว้างขวางในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ จนบางครั้งดูมีอำนาจมากกว่ารัฐมนตรีในคณะรัฐบาลเสียอีก¹³

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 233-234.

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 237-239.

ค. รัฐสภา

ขอบเขตอำนาจของรัฐสภาในนโยบายต่างประเทศ ถ้าพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ แล้วรัฐสภามีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับ สนธิสัญญา สงคราม และการเงิน ซึ่งถือว่าเป็นประเด็นหลัก ในการดำเนินวิเทศนโยบายแห่งรัฐ อำนาจดังกล่าวสรุปได้ดังนี้¹⁴

สนธิสัญญา อำนาจหน้าที่ในการทำสนธิสัญญาอยู่ที่วุฒิสภา กล่าวคือก่อนที่ ประธานาธิบดีจะทำสนธิสัญญากับประเทศอื่นได้ จะต้องได้รับคำแนะนำและยินยอมด้วยคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของวุฒิสภา คณะกรรมาธิการวิเทศสัมพันธ์ของวุฒิสภามีความรับผิดชอบโดยตรงในการจัดให้มีการรับฟัง(Hearings) และการไต่สวนในปัญหาต่างๆซึ่งจะใช้เป็นแนวทางสำหรับการให้คำแนะนำและความเห็นชอบของสภา อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัตินั้น วิธีการให้คำแนะนำและยินยอมเป็นกระบวนการที่คลุมเครือ เช่น คำแนะนำอาจจะเป็นไปในรูปของการที่ประธานาธิบดี (หรือตัวแทน) เป็นผู้ดำเนินการเจรจากับอีกชาติหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นวุฒิสภาก็จะทำหน้าที่ลงมติว่าเห็นชอบด้วยหรือไม่ หรืออาจเป็นไปได้ว่าจะมีการให้คำแนะนำกันโดยติดต่อเป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ หรือให้สมาชิกวุฒิสภาเข้าร่วมอยู่ในการเจรจาด้วย วิธีหลังนี้กระทำกันอย่างแพร่หลายหลังจากที่วุฒิสภาปฏิเสธสนธิสัญญาแวร์ซายส์ที่เป็นสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ความยินยอมก็จำเป็นต้องได้เสียงสนับสนุน 2 ใน 3 แต่ในขณะเดียวกันวุฒิสภาก็ใช้วิธีสงวนท่าทีในรูปของแก้ไขเพิ่มเติมสนธิสัญญาซึ่งจะทำให้ต้องมีการเจรจกันใหม่กับประเทศที่ร่วมลงนามในสนธิสัญญา หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นไปได้ในรูปของการผนวกการตีความโดยวุฒิสภาเข้าไปในสนธิสัญญาโดยไม่มีผลบังคับใช้ต่อคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้ฝ่ายบริหารไม่อาจไปลงนามสนธิสัญญากับใครๆได้โดยไม่คำนึงว่ารัฐสภาจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆอย่างไร

สงคราม มาตรา 1 วรรค 8 ของรัฐธรรมนูญระบุว่า รัฐสภามีอำนาจในการประกาศสงคราม แต่ในมาตรา 2 วรรค 2 รัฐธรรมนูญก็กำหนดให้ประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด โดยมีเจตนากรณีที่ต้องการจะให้มีการคานอำนาจกันระหว่างสองฝ่าย

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 262-268.

การเงิน รัฐสภาพมีอำนาจหน้าที่ในการจัดสรรงบประมาณสำหรับทั้งกิจการภายในและภายนอก ซึ่งรวมถึงอำนาจในการควบคุมงบประมาณทางทหารด้วย อำนาจเหล่านี้จึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่รัฐสภาพสามารถใช้ในการตรวจสอบและควบคุมฝ่ายบริหารได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐสภาพจะมีอำนาจและมาตรการหลายประการที่จะคอยควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานกิจการต่างประเทศของฝ่ายบริหาร แต่อำนาจและมาตรการต่างๆเหล่านี้มิได้มีผลเต็มที่ในทางปฏิบัติด้วยเหตุผลหลายประการ ความคลุมเครือในข้อกำหนดและช่องโหว่ต่างๆให้ประโยชน์แก่ฝ่ายบริหารอย่างมาก ซึ่งบางครั้งก็จำเป็นที่จะต้องปล่อยให้เป็นอย่างนั้น เพราะมักจะเป็นปัญหาทาง"การเมือง"ที่ไม่อาจจะแก้ไขให้แน่ชัดได้โดยมาตรการทาง"กฎหมาย" ดังนั้นฝ่ายบริหารจึงอยู่ในฐานะที่โดดเด่นได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา

ในช่วงก่อนการก่อตั้งสหประชาชาติประธานาธิบดีรูสเวลท์ และรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในขณะนั้นได้แก่นาย คอร์ดेल ฮัล ถือได้ว่าเป็นผู้ที่ได้รับหน้าที่สำคัญในการก่อตั้งสหประชาชาตินี้ นายคอร์ดेल ฮัล ถือได้ว่าเป็นผู้ที่ริเริ่มทางด้านความคิดในการก่อตั้งสหประชาชาติ โดยได้ออกปราศรัยทางวิทยุกระจายเสียงเมื่อวันที่ 17 กันยายน ค.ศ.1943 โดยกล่าวถึงปัญหาของการก่อตั้งองค์การของสังคมนานาชาติ และได้เสนอข้อยุติของการแก้ไขปัญหาดังกล่าวไว้ด้วย และเนื่องมาจากคำปราศรัยดังกล่าวนี้เองที่ต่อมาได้เกิดแรงจูงใจให้มีการก่อตั้งสหประชาชาติ และเขาได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพในปี ค.ศ.1945¹⁵

หลังจากที่ประธานาธิบดีรูสเวลท์ ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 12 เมษายน ค.ศ.1945 ประธานาธิบดีทรูแมน (Truman) ก็ได้เข้ารับตำแหน่งแทน ต่อมาได้มีการรณรงค์ภายในสหรัฐอเมริกาเพื่อให้สหรัฐอเมริกาเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ และได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในสภาองเกรสทั้งสองพรรคการเมืองซึ่งต่างก็ให้ความสนใจอย่างมากต่อความพยายามที่จะทำให้อกฤษฏีที่ได้มีการลงนามไปที่นครซานฟรานซิสโกกลายมาเป็นที่ยอมรับ การรณรงค์ครั้งนี้ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นเองโดยไม่ได้มีใครผลักดัน แต่ส่วนหนึ่งก็ได้รับการสนับสนุนจากการบริหารงานของประธานาธิบดีทรูแมน ที่ถูกกระตุ้นเตือนจากความทรงจำครั้งก่อนที่วุฒิสภาเคยปฏิเสธสนธิสัญญาแวร์ซายส์ที่มีกติกาสัญญาสันนิบาตชาติผนวกอยู่ด้วย เหตุการณ์ครั้งนั้นในปี ค.ศ.1920 ทำให้

¹⁵ สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533), หน้า 67.

สหรัฐอเมริกาไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสันนิบาตชาติ¹⁶ คณะบริหารงานของประธานาธิบดีทรูแมน ได้พยายามชักจูงสภาคองเกรส โดยเฉพาะอย่างยิ่งวุฒิสภาเพื่อให้ได้มาซึ่งคะแนนเสียงส่วนใหญ่ 2 ใน 3 ในการเห็นชอบต่อกฎบัตรสหประชาชาติก่อนที่สหรัฐอเมริกาจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหประชาชาติ

ในรัฐสภาของสหรัฐนั้น มีวุฒิสมาชิกจำนวนมากที่สนับสนุนการก่อตั้งสหประชาชาติจำนวนมาก และให้ความเห็นในการสนับสนุนไว้ด้วย ดังเช่น วุฒิสมาชิก Tom Connally จากรัฐเท็กซัส พอใจกับกฎบัตรสหประชาชาติที่ตกลงกันที่นครซานฟรานซิสโกโดยมองว่า "มันเป็นเอกสารที่เยี่ยมที่สุดที่เคยมีการบัญญัติขึ้น"¹⁷ วุฒิสมาชิก John L. McClellan จากรัฐอาร์คันซอสได้กล่าวว่ากฎบัตรสหประชาชาติ "เป็นไปได้ว่าจะเป็เอกสารที่สำคัญมากที่สุดที่มนุษย์เคยสร้างมา"¹⁸ วุฒิสมาชิก Alben Barkley จากรัฐเคนตักกี ซึ่งต่อมาได้ดำรงตำแหน่งเป็นรองประธานาธิบดีแห่งสหรัฐ ได้แสดงความคิดว่ากฎบัตรสหประชาชาตินั้น "เกิดขึ้นมาเพื่ออยู่เคียงคู่ไปกับกฎบัตรแมกนา คาร์ทาร์ คำประกาศแห่งอิสรภาพ และรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเปรียบได้เป็นหนึ่งในเอกสารชิ้นสำคัญแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์"¹⁹ นอกจากนั้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เช่น Sol Bloom จากนิวยอร์ก ได้แสดงความคิดเห็นว่ากฎบัตรสหประชาชาติ "เป็นกฎบัตรแมกนา คาร์ทาร์แห่งสันติภาพและความมั่นคงฉบับใหม่ของมวลมนุษยชาติ" ซึ่งอาจจะเป็ "จุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์แห่งอารยธรรม"²⁰ ส่วนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร Charles A. Eaton จากรัฐนิวเจอร์ซีย์ เห็นได้ว่า "กฎบัตรสหประชาชาตินั้นเป็นเอกสารที่ให้ความหวังและสำคัญที่สุดในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์" เขามองเห็นล่วงหน้าว่า "โชคชะตาได้นำพาเราไปยังยุคทองแห่งเสรีภาพ ความยุติธรรม สันติภาพ

¹⁶ Thomas M. Franck, Nation against nation. p.8.

¹⁷ Congressional Record (Senate).91(July 23,1945),7953, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation. p.9.

¹⁸ Congressional Record (Senate).91(July 26,1945),8082, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation. p.9.

¹⁹ Congressional Record (Senate).91(July 24,1945),7969, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation. p.9.

²⁰ Congressional Record (House) ,91(July 6,1945),7299, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation. p.9.

และสังคมที่ปลอดภัย²¹ แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎบัตรสหประชาชาติจำนวนหนึ่งซึ่งไม่มากนัก เช่น วุฒิสมาชิก Burnet R. Maybank จากรัฐคาร์โรไลนาตอนใต้ ได้เตือนว่า "สินค้าแนวความคิด หรือแผนงานที่ถูกโฆษณาเกินจริงนั้น มีข้อเสียตั้งแต่ต้นแล้ว"²² และในที่สุดวุฒิสภาก็ได้ให้ความเห็นชอบต่อกฎบัตรสหประชาชาติ และให้อำนาจสหรัฐอเมริกาเข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ ด้วยคะแนนเสียง 89 ต่อ 2²³

ก่อนที่สหรัฐอเมริกาจะเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นแม้ว่ากระทรวงการต่างประเทศได้ริเริ่มกิจกรรมเกี่ยวกับการวางแผนงานภายหลังสงครามในเดือนมกราคม ค.ศ.1940 โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศหลังสงคราม ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวต่างเห็นพ้องในการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่ภายหลังสงคราม แทนที่จะฟื้นฟูสันนิบาตชาติอีกครั้งหนึ่งโดยที่สหรัฐอเมริกาเตรียมตัวที่จะเข้ารับผิดชอบกิจการของโลกภายใต้องค์การใหม่อันได้แก่สหประชาชาตินี้ แต่งานที่จริงจังและสำคัญที่สุดในขอบเขตงานนี้ได้เริ่มภายหลังที่สหรัฐอเมริกาเข้าไปเกี่ยวข้องในสงครามต่อต้านฝ่ายอักษะ ในช่วงต้นปี ค.ศ.1942 คณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศหลังสงคราม (Advisory Committee in Postwar Foreign Policy) ชุดใหม่ถูกก่อตั้งขึ้นภายในกระทรวงการต่างประเทศ บุคลากรส่วนใหญ่ที่เป็นคณะกรรมการเหล่านี้ถูกเลือกมาจากทั้งส่วนของรัฐบาล และเอกชนที่อยู่ภายนอกกระทรวงการต่างประเทศ และหน่วยงานที่มีส่วนสนับสนุนแผนงานในกิจกรรมใดๆของกระทรวงการต่างประเทศตั้งแต่ปี ค.ศ.1940 ไปจนถึงการมีกฎบัตรฉบับสมบูรณ์คือแผนกวิจัยพิเศษของกระทรวงนั่นเองโดยมีผู้อำนวยการที่มีความสามารถได้แก่ Leo Pasvolsky และแผนกวิจัยนี้ทำหน้าที่เหมือนสำนักเลขาธิการเพื่อความต่อเนื่องของคณะกรรมการและรองคณะกรรมการเตรียมแผนงานตลอดช่วงเวลาแห่งสงคราม ในระหว่างปี ค.ศ.1942 ซึ่งเป็นช่วงที่กิจกรรมที่²⁴ เกี่ยวกับการวางแผนการภาย

²¹ Ibid.,p.7299-7300, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation, p.9.

²² Congressional Record (Senate),91(July 26,1945),8088, cited in Thomas M. Franck, Nation against nation, p.9.

²³ George E.Tylor and Ben Cashman, The new United Nations (Washinton D.C.: American Enterprise Institute,1965),p.10.

²⁴ Alvin LeRoy Bennett and James K. Oliver, International organizations : Principles and issues , 7th ed.(New Jersey : Prentice Hall ,2002),p.49.

หลังสงครามภายในกระทรวงนั้นเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว บุคลากรของแผนกวิจัยถูกขยายเพิ่มจาก 10 คนไปเป็นมากกว่า 70 คน

4.1.2 การสนับสนุนจากภาคเอกชน

ในสหรัฐอเมริกาต้นทุนอิทธิพลของปัจจัยทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นมติดินนาชน หรือกลุ่มผลประโยชน์ ก็สามารถจะเข้ามามีส่วนเป็น "แหล่งที่มา" ของนโยบายในลักษณะใดลักษณะหนึ่งได้ ปัจจัยทางสังคมมีศักยภาพที่จะเป็นเงื่อนไขที่กำหนดขอบเขตความเป็นไปได้ของทางเลือกมากกว่าจะเป็นพลังในการกำหนดนโยบายโดยตรง

สำหรับมติดินนาชนของสหรัฐอเมริกานั้นอาจจะต้องพิจารณาในลักษณะที่เป็นกลุ่มต่างๆที่มักจะมีผลประโยชน์ อุดมการณ์ ความต้องการและอิทธิพลแตกต่างกัน ดังนั้นการที่มติดินนาชนจะไปมีผลกระทบต่อนโยบายต่างประเทศได้นั้น อาจจะต้องมีการจัดตั้งในลักษณะที่เป็นกลุ่มอย่างเป็นทางการหรือไม่ทางการก็ได้ อย่างไรก็ตามในโลกที่มีการติดต่อสื่อสารรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และกว้างขวาง แพร่หลายเข้ามาในชีวิตประจำวันของประชาชนมากขึ้นนี้ มติดินนาชนสามารถจะถูกโน้มน้าว หลอกล่อม หรือแปรเปลี่ยนไปได้โดยง่าย สิ่งที่มีอิทธิพลยิ่งต่อมติดินนาชนในปัจจุบันก็คือ "สื่อมวลชน" นั่นเอง ซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบ ได้แก่ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และวิทยุกระจายเสียง กล่าวกันว่าทัศนคติและความเข้าใจ หรือสนใจของประชาชนที่มีต่อการบ้าน-การเมือง มักจะได้รับอิทธิพลหรือถูกสร้างขึ้นมาโดยสื่อมวลชน นอกจากนั้นผู้นำเองก็มักจะมองหรือเข้าใจโลกภายนอกผ่าน "แว่นขยาย" ของสื่อมวลชนอีกทอดหนึ่งเหมือนกัน ถึงแม้จะยอมรับว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อมติดินนาชนในปัญหา นโยบายต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องเข้าใจข้อจำกัดในเรื่องนี้ ในสหรัฐอเมริกาสื่อมวลชนเองมีความหลากหลายมิได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และโดยทั่วไปก็มิได้ให้ความสนใจต่อนโยบายต่างประเทศมากนัก จะมีข้อยกเว้นก็เห็นจะได้แก่หนังสือพิมพ์ The New York Times และ Washington Post และเครือข่ายโทรทัศน์ของ ABC, CBS และ NBC เท่านั้นที่ให้ความสำคัญแก่ชาวต่างประเทศเป็นพิเศษ นอกจากนั้นความสามารถของสื่อมวลชนที่จะใช้อิทธิพลต่อมติดินนาชนก็ยังถูกจำกัดโดยกลวิธีบางประการของรัฐบาลในการใช้ประโยชน์จากสื่อมวลชนด้วย ตัวอย่างเช่น การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐให้ข่าวแก่หนังสือพิมพ์ที่ขอบพอกันบางคนไปเผยแพร่ โดยที่การเผยแพร่ดังกล่าวบางครั้งก็ไม่มีการบอกแหล่งข่าวอย่างแน่ชัด และหลังจากนั้นเมื่อข่าวแพร่ออกไปแล้วสมาชิกวุฒิสภาที่สนับสนุนรัฐบาลก็จะนำเอาข่าวดังกล่าวไปอ้างเพื่อจะพิสูจน์ว่าฝ่ายรัฐบาลเป็นฝ่ายถูก ในเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชน และผู้กำหนด

นโยบายต่างประเทศนั้นควรสังเกตไว้ได้ด้วยว่า ในสหรัฐอเมริกาผู้กำหนดนโยบายมักจะใช้หนังสือพิมพ์เป็นแหล่งข้อมูลชั้นปฐมแทนที่จะเป็นข้อมูลจากหน่วยงานข่าวกรองทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์สามารถรายงานข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกได้อย่างรวดเร็ว น่าอ่าน และที่สำคัญคือเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่ามีความลำเอียงน้อยกว่าข่าวกรองจากหน่วยงานของรัฐ²⁵ หนังสือพิมพ์ฉบับที่มีความสำคัญมากที่สุดของการเป็นแหล่งข่าวต่างประเทศก็คือ The New York Times ที่ได้กล่าวถึงแล้ว ทั้งนี้เพราะ"เป็นหนังสือพิมพ์ที่อ่านกันแทบจะทุกคนในวงการบริหารรัฐซึ่งมีความสนใจหรือหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการต่างประเทศ"²⁶ ในลักษณะนี้สื่อมวลชนไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อมติมหาชนเท่านั้น แต่ในบางกรณียังสามารถมีอิทธิพลต่อผู้กำหนดนโยบายต่างประเทศเองอีกด้วย

นอกจากนั้นในสหรัฐอเมริกาก็ยังมีกลุ่มผลประโยชน์ หรือกลุ่มอิทธิพลบางกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อทิศทางนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา กลุ่มผลประโยชน์ มีลักษณะการดำเนินงานเป็นกลุ่มอิทธิพลที่พยายามจะใช้อิทธิพลโน้มน้าวนโยบายของรัฐให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ แต่กลุ่มอิทธิพลบางกลุ่มไม่จำเป็นต้องเป็นกลุ่มผลประโยชน์ด้วย ในขณะเดียวกันกลุ่มประเภท "กลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม" ไม่ได้ดำเนินการเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มโดยตรงแต่เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนหรือมนุษยชาติโดยรวมเราพอจะกล่าวโดยย่อว่ากลุ่มผลประโยชน์มีบทบาทและหน้าที่ดังนี้²⁷

1. ช่วยรวบรวมความคิดเห็นและกระตุ้นการถกเถียงอภิปรายในปัญหาการเมือง กลุ่มผลประโยชน์จะกลั่นกรอง ศึกษา และได้เถียงอภิปราย ปัญหาและความคิดเห็นในเรื่องที่เป็นความสนใจของกลุ่มตน หรือของประชาชนทั่วไปแล้วจากนั้นก็จัดทำข้อเสนอแนะอย่างเป็นทางการบูรณาการออกมา

²⁵ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ. หน้า 215-217.

²⁶ Bernard C.Cohen, "Foreign policy makers and the press," in International politics and foreign policy. ed. James N.Rosenau (New York : The Free Press,1969), p.220

²⁷ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ. หน้า 218.

2. กลุ่มผลประโยชน์ที่มีการจัดตั้งเป็นองค์การจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนอย่างหนึ่งของประชาชนที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ ผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งอาจจะไม่สามารถเข้าใจหรือทราบปัญหาและผลประโยชน์มากมายของประชาชนในเขตเลือกตั้งของตน โดยที่ผลประโยชน์ต่างๆ นั้นบางทีก็ขัดกัน นอกจากนั้นผลประโยชน์หลักของบุคคลในปัจจุบันนี้เป็นผลประโยชน์ด้านอาชีพการงาน อุดมการณ์หรือความผูกพันด้านอื่นๆ มากกว่าที่จะเป็นผลประโยชน์ที่แบ่งแยกกันออกไปตามการแบ่งเขตทางภูมิศาสตร์

3. กลุ่มผลประโยชน์จะระบุความต้องการของสมาชิกกลุ่มและเป็นช่องทางในการติดต่อระหว่างสมาชิกและเจ้าหน้าที่ของรัฐ กลุ่มผลประโยชน์สามารถจะเป็นแหล่งข้อมูลอันมีค่ายิ่งในด้านปัญหาเฉพาะต่างๆ สำหรับผู้มีอำนาจตัดสินใจกำหนดนโยบาย ในขณะที่เดียวกัน "lobbyists" และหรือผู้นำของกลุ่มก็สามารถจะนำข้อมูลจากฝ่ายรัฐบาลไปถ่ายทอดให้แก่สมาชิกได้ด้วย

4. กลุ่มผลประโยชน์ช่วยตรวจสอบหรือยับยั้งข้อเรียกร้องหรือพฤติกรรมของกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตัวอย่างเช่นถ้ากลุ่มผลประโยชน์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเรียกร้องมากเกินไปจนขอบเขต กลุ่มดังกล่าวก็อาจจะถูกต่อต้านโดยกลุ่มอื่นๆ นอกจากนั้นก็ยังสามารถสอดส่องดูแลการทำงานและพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐได้อีกด้วย

ลักษณะการดำเนินงานของกลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกาได้รับอิทธิพลอย่างมากจากสภาพแวดล้อมทางการเมือง กล่าวคือลักษณะการแบ่งแยกอำนาจรูปแบบการปกครองแบบ "สหพันธ์" ระบบการเลือกตั้ง พัฒนาการด้านเทคโนโลยีและองค์ประกอบทางสังคมและเศรษฐกิจของประชากร นอกจากนั้นวิธีการที่ใช้ก็อาจจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น จุดมุ่งหมายของกลุ่ม สถานะของกลุ่ม ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่ม ทรัพยากรทางการเงิน วิธีการที่ใช้ก็อาจจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น จุดมุ่งหมายของกลุ่ม สถานะของกลุ่ม ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่ม ทรัพยากรทางการเงิน เกียรติภูมิคุณภาพของผู้นำ ขนาด และการกระจายทางภูมิศาสตร์ของสมาชิก (รวมทั้งความเหลื่อมล้ำซ้ำซ้อนกันของสมาชิกกลุ่มต่างๆ และความผูกพันกับพรรคการเมืองอำนาจอื่นๆ) อย่างไรก็ดี กล่าวโดยสรุปวิธีการดำเนินงานของกลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกา มีลักษณะดังต่อไปนี้²⁸

²⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 220.

1. ใช้อิทธิพลต่อกลุ่มผลประโยชน์ด้วยตัวเอง กลุ่มอิทธิพลและกลุ่มผลประโยชน์ต้องการได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มพันธมิตร หรือกลุ่มที่มีศักยภาพที่จะเป็นพันธมิตรได้ หรือไม่ก็เป็นความสนับสนุนจากกลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องหรือสนใจกับปัญหาของตนโดยตรง รวมทั้งการหาทางทำให้พลังที่จะต่อต้านทำตัวเป็นกลาง วิธีการที่ใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งความร่วมมือจากกลุ่มอื่นๆอาจจะได้แก่การหาทางกระตุ้นกลุ่มอื่นๆให้มาสนใจปัญหาของตน ใช้วิธีการที่เรียกว่า "log rolling" (คือตกลงที่จะแลกการสนับสนุนจุดประสงค์ทางการเมืองของกันและกัน หรือไม่ก็ทำการประนีประนอมผลประโยชน์ของกันและกัน)

2. ใช้อิทธิพลต่อสาธารณชน คือหาทางทำให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ด้วยการใช้สื่อมวลชนหรือวิธีการอื่นๆ เข้าช่วย โดยพยายามทำให้โครงการของตนสอดคล้องกับ "สวัสดิการทั่วไป" ของสังคม หรือไม่ก็กระตุ้นความสนใจในแง่อุดมการณ์ คือให้สาธารณชนยอมรับปรัชญาการเมืองการปกครองอย่างใดอย่างหนึ่งในระยะหลังนี้การเรียกร้องความสนใจจากประชาชนนิยมใช้วิธีการ "แสดงพลัง" เช่นการเดินทางบวหรือประท้วงอย่างใดอย่างหนึ่งมากขึ้นโดยกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ประกอบอาชีพเฉพาะ เช่น ครู ตำรวจ พยาบาล แพทย์ แต่การใช้วิธีการแสดงพลังแบบนี้อาจจะนำไปสู่การเผชิญหน้ากับกลุ่มอื่นๆ หรือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐได้

3. ใช้อิทธิพลกับนักการเมือง กลุ่มผลประโยชน์จะเข้าร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง โดยการสนับสนุนผู้สมัครของพรรคที่มีพรรคนะและนโยบายคล้ายกับของตน กลุ่มผลประโยชน์บางกลุ่มจะไม่พยายามแสดงออกถึงความใกล้ชิดมากเกินไปกับพรรคการเมืองพรรคใดพรรคหนึ่ง หรืออาจจะแสดงความเป็นมิตรกับพรรคการเมืองพรรคใดพรรคหนึ่งเลยก็ได้ในขณะเดียวกันก็ยังไม่ยอมละเลยอีกพรรคหนึ่ง วิธีการที่จะใช้อิทธิพลกับพรรคการเมืองก็มีหลายอย่าง เช่น เข้าทำงานช่วยพรรค หรือไม่ก็เข้ารับเลือกให้ดำรงตำแหน่งในพรรค กลุ่มผลประโยชน์กลุ่มใหญ่ๆมักจะเข้าไปปรากฏตัวเวลาที่คณะกรรมการของพรรคประชุมเพื่อเสนอความต้องการของกลุ่มตนให้เป็นส่วนหนึ่งในแนวนโยบายของพรรค ในสหรัฐอเมริกา กลุ่มมักจะพยายามขอความสนับสนุนจากทั้งสองพรรคเพื่อว่าข้อเสนอของกลุ่มจะได้ไม่มีลักษณะผูกพันอยู่กับพรรคใดพรรคหนึ่ง กล่าวคือให้ดูเป็นเรื่องของ "สวัสดิการทั่วไป" จริงๆนอกจากนั้นแม้ว่ากลุ่มจะไม่เสนอชื่อผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งในนามของกลุ่มเอง แต่ก็มักจะพยายามให้มีการเสนอชื่อหรือให้ผู้ที่ตนต้องการได้รับเลือกตั้ง กลุ่มผลประโยชน์ที่เข้ารณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะสนับสนุนผู้สมัครของพรรคใดพรรคหนึ่งถ้าหากแนวทางของผู้สมัครคนนั้นคล้ายกับของกลุ่ม ในการดำเนินการทางการเมืองกลุ่มผลประโยชน์และพรรคการเมืองจึงมักจะเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด

4. ใช้อิทธิพลต่อฝ่ายนิติบัญญัติ เท่าที่ผ่านมากลุ่มผลประโยชน์มักมุ่งความสนใจไปที่การใช้อิทธิพลส่งเสริมหรือต่อต้านร่างกฎหมายหรือข้อเสนอแนะทางนิติบัญญัติอย่างใดอย่างหนึ่ง กลุ่มสำคัญๆจะมีเจ้าหน้าที่ประจำซึ่งเป็น "lobbyists" อาชีพ เป็นตัวแทนติดต่อกับฝ่ายสือมวลชน เจ้าหน้าที่ฝ่ายศึกษาหาข้อมูล และเลขานุการอยู่ในกรุงวอชิงตัน และนอกจากนั้นยังมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ในเมืองหลวงของมลรัฐต่างๆ ในช่วงที่มีการประชุมสภานิติบัญญัติของมลรัฐ กลุ่มที่มีผลประโยชน์ด้านนี้ชั่วคราวมักจะไม่ค่อยมีเจ้าหน้าที่ประจำทำงานเต็มเวลา แต่อาจจะจ้าง "lobbyists" เพื่อเป็นตัวแทนของตนในบางครั้งบางคราว

การ "lobby" ประกอบด้วย การติดต่อกับสมาชิกวุฒิสภา และกลุ่มก็จะใช้โอกาสทุกอย่างที่จะทำให้สมาชิกวุฒิสภาทราบถึงความต้องการของตน แม้ว่านโยบายของรัฐส่วนมากจะริเริ่มหรือดำเนินโดยฝ่ายบริหาร หรือโดยคณะกรรมการของวุฒิสภา แต่ก็มีอยู่ไม่น้อยที่เกิดขึ้นจากการผลักดันของกลุ่มผลประโยชน์ในรัฐสภา มีอยู่เสมอที่ร่างกฎหมายที่สนับสนุนโดยกลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งผ่านสภาออกมาได้โดยไม่ได้ถูกตัดตอนแก้ไข นั่นคือไม่ได้ถูกต่อต้านจากกลุ่มอื่นๆ ถ้าหากมาตรการที่เสนอมานั้นถูกต่อต้านโดยกลุ่มอื่น บทบาทของสมาชิกวุฒิสภาก็อาจจะเหมือนกับกรรมการตัดสินเกมการแข่งขันอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างสองทีมนั่นเอง

ในช่วงที่มี "committee hearings" สำหรับร่างกฎหมายก็เป็นไปตามสำหรับกลุ่มผลประโยชน์ที่จะเข้าไปเสนอข้อมูลและข้ออ้างต่างๆของตน นอกจากนั้นก็ยังสามารถแสดงให้เห็นว่าสมาชิกของกลุ่มสนับสนุนหรือต่อต้านร่างกฎหมายนั้นๆ รุนแรงขนาดไหนเจ้าหน้าที่ของกลุ่มผู้ที่เป็น "lobbyists" หรือสมาชิกทั่วไปอาจจะเข้าไปชี้แจงและรับการซักถามต่อหน้าคณะกรรมการ และในบางครั้งก็มีการจัดตั้งตัวแทนเพื่อเข้าร่วมประชุม "committee hearings"

ในช่วงระยะเวลาสำคัญๆ เช่น ในขณะที่คณะกรรมการกำลังพิจารณาร่างกฎหมาย หรือเมื่อมาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ได้รับการเสนอเข้ามา กำลังมีการอภิปรายกันในรัฐสภา กลุ่มผลประโยชน์ก็อาจจะให้สมาชิกของตนเขียนจดหมาย โทรเลข หรือโทรศัพท์ไปยังสมาชิกวุฒิสภา เพื่อแสดงความเห็นหรือความต้องการของตน และให้ผลการพิจารณาออกมาในลักษณะที่ตนต้องการ

5. ใช้อิทธิพลต่อฝ่ายบริหาร ในระยะหลังๆนี้กลุ่มอิทธิพลและกลุ่มผลประโยชน์ได้พยายามใช้อิทธิพลต่อฝ่ายบริหารมากขึ้น ทั้งนี้เพราะบทบาทของฝ่ายบริหารในด้านนิติบัญญัติได้เพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นประธานาธิบดีหรือผู้ว่าการรัฐต่างๆ ตัวอย่างเช่น ถ้าหากฝ่ายนิติบัญญัติได้ออกกฎหมายอันเป็นที่โต้แย้งกันมากออกมา กลุ่มผลประโยชน์ก็อาจจะส่งจดหมาย โทรเลข หรือโทรศัพท์ไปยังประธานาธิบดีโดยตรงเพื่อให้ใช้สิทธิยับยั้ง หรือให้ลงนามประกาศใช้แล้วแต่กรณี (แล้วแต่ว่าสนับสนุนหรือต่อต้าน) ประธานาธิบดีแต่ละคนนั้นด้วยเหตุแห่งภูมิหลังส่วนตัว

หรือโดยการพิจารณาแหล่งการสนับสนุนทางการเมือง ก็มักจะเอนเอียงไปตามความประสงค์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

กลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกาหลายประเภทด้วยกัน เช่น กลุ่มธุรกิจ กลุ่มเกษตรกรรม กลุ่มแรงงาน กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ มีมากหลายกลุ่ม เช่น ครู แพทย์ กฎหมาย กลุ่มอื่นๆได้แก่ กลุ่มศาสนาหรือเชื้อชาติ

ในกรณีของสหประชาชาตินั้นไม่ว่าจะเป็นประชาชน กลุ่มผลประโยชน์ หนังสือพิมพ์ ในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่ให้ความสนใจและชื่นชมสหประชาชาติ แต่ก็มีฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย และต่อต้านแนวคิดของสหประชาชาติ และโจมตีสหประชาชาติว่าการเป็นรัฐบาลโลก (Super-government) เป็นการเข้ามาแทรกแซงอำนาจอธิปไตยของสหรัฐอเมริกา และเป็นอุปายของพวกคอมมิวนิสต์ที่ใช้เพื่อควบคุมโลก²⁹

องค์กรเอกชนต่างๆในสหรัฐอเมริกา ได้เสนอร่างแนวความคิดเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองต่อกระทรวงการต่างประเทศซึ่งกระทรวงการต่างประเทศก็ได้นำเอาความคิดเหล่านี้มาพิจารณาประกอบการร่างแผนการเพื่อให้เกิดองค์การที่มีขึ้นมาเพื่อรักษาสันติภาพและตอบสนองต่อข้อเสนอก่อนหน้านี้มาจากหลากหลายแห่ง หนึ่งในองค์กรเอกชนที่ให้ความสนใจและมีอิทธิพลมากที่สุดคือ คณะกรรมการเพื่อนการศึกษาองค์การแห่งสันติภาพ (Commission to study the Organization of Peace) ที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1939 ภายใต้การเป็นประธานของ James T Shotwell และประกอบไปด้วยนักวิชาการชั้นนำที่สนใจในเรื่ององค์การระหว่างประเทศ คณะกรรมการนี้ได้เสนอรายงาน 4 ฉบับแรกระหว่างช่วงปี ค.ศ.1941-1944 ซึ่งได้วางโครงร่างปรัชญาพื้นฐาน และข้อเสนอกที่เป็นรายละเอียดสำหรับองค์การโลก อีกองค์กรเอกชนที่ให้ความสนใจอย่างมากคือ คณะกรรมการเพื่อสันติภาพที่ยุติธรรมและยั่งยืน (Commission for a Just and Durable Peace) ซึ่งก่อตั้งโดย Federal Council of Churches of Christ in America) โดยมี John Foster Dulles ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศมาเป็นประธานของคณะกรรมการนี้ ต่อมาในเดือนตุลาคม ค.ศ.1943 ผู้นำกลุ่มชาวคาทอลิก ชาวยิว และนิกายโปรเตสแตนต์ ได้เผยแพร่เอกสารที่ชื่อว่า "คำประกาศแห่งสันติภาพโลก"(Declaration on World Peace) ส่วนกลุ่มอื่นๆที่ให้ความสนใจนั้นรวมถึง คณะมนตรีความสัมพันธ์ด้านการต่าง

²⁹ Robert Welch, The blue book of the John Birch society (Belmont,Mass),pp.29-30.

ประเทศ (Council on Foreign Relations) สมาคมสันนิบาตชาติ (League of Nations Association) สหภาพอเมริกันเกี่ยวกับองค์การโลก (Americans United for World Organization) และสมาคมเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy Association) เป็นต้น ด้วยความพยายามทั้งหมดนี้ และในส่วนของกลุ่มเอกชนต่างๆในสหรัฐอเมริกาที่ผลักดันให้เกิดแผนการสาธารณะอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกที่เป็นรูปแบบของข้อเสนอเดมบาร์ตันโอดส์ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ.1944 กระทรวงการต่างประเทศได้ยอมรับถึงผลประโยชน์สาธารณะในวงกว้างต่อข้อเสนอเดมบาร์ตันโอดส์นี้ และตอบสนองต่อการเรียกร้องจากสหภาพอเมริกันเกี่ยวกับองค์การโลก และคณะกรรมการเพื่อการศึกษาขององค์การแห่งสันติภาพโดยได้มีการจัดสมัยประชุมสั้นๆเพื่อให้ตัวแทนจากองค์การระดับชาติมาปรึกษาหารือกัน โดยเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ.1944 นั้นมีตัวแทนเกือบ 100 องค์การได้เข้าร่วมการประชุมและอภิปรายกันเกี่ยวกับข้อเสนอนี้ ด้วยความสนใจอย่างมากต่อผลประโยชน์ของพลเมืองที่เกี่ยวข้อง และการกระทำใดๆผ่านองค์กรเอกชนนี้ได้รับการสนับสนุนตลอดช่วงเวลาตั้งแต่มีการร่างกฎบัตรสหประชาชาติที่ซานฟรานซิสโก และยังคงดำเนินไปจนถึงช่วงต้นปีแรกๆของการดำเนินการของสหประชาชาติ³⁰

ที่กล่าวมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาที่มีความคาดหวังอย่างสูงต่อสหประชาชาติว่า สหรัฐฯจะเป็นผู้นำสหประชาชาติ และกฎบัตรจะต้องได้รับการเคารพจากรัฐสมาชิก ในความคิดของสหรัฐอเมริกา สหประชาชาตินั้นเป็นทั้งอุดมคติและความหวังสำหรับการรวมเป็นหนึ่งเดียวในโลกซึ่งมีการแบ่งแยกและเต็มไปด้วยอันตราย เพราะพวกเขาเชื่อว่าประชาธิปไตยสามารถเกิดขึ้นในโลกโดยปราศจากการบีบบังคับ พวกเขาสนใจเครื่องมือทางกฎหมายและองค์การระหว่างประเทศ พวกเขามองโลกในแง่ดีต่อประชาธิปไตย และการกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง ทั้งสองอย่างนี้ที่คู่กันนี้เป็นแหล่งที่นำมาซึ่งสันติภาพและกฎระเบียบ ความสงบสุขทางการทูต และการต่อสู้ระหว่างรัฐจะหมดไป³¹

³⁰Alvin LeRoy Bennett and James K. Oliver, International organizations : Principles and issues , p.47-48.

³¹Kenneth W. Thompson, Christian ethics and the dilemmas of foreign policy (Durham,N.C.:Duke University Press,1959),p.79.

4.2 การเข้าแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาเพื่อแก้ไขปัญหาในวิกฤตการณ์ต่างๆ

เมื่อสหประชาชาติเริ่มดำเนินงาน และสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งเลื้อยอำนาจให้สหรัฐอเมริกากลายเป็นอภิมหาอำนาจ ส่งผลให้สหรัฐอเมริกานั้นมีความเชื่อมั่นในการดำเนินนโยบายต่างประเทศมากขึ้น สิ่งที่สหรัฐอเมริกาคาดหวังว่าตนจะสามารถเป็นผู้นำเพื่อให้ชาติต่างๆ เข้าร่วมมือและดำเนินการตามโดยใช้สหประชาชาติเป็นเครื่องมือ นั้น เมื่อสหรัฐฯ เล็งเห็นว่าสหประชาชาติไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ และไม่สามารถดำเนินงานให้เป็นไปตามความความมุ่งหมายของตนแล้ว ในหลายวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นสหรัฐอเมริกาจึงเข้าแทรกแซงโดยใช้กำลังเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้นทั้งที่เป็นวิธีการที่ขัดกับหลักการในเรื่องการห้ามการกำลังในกฎบัตรสหประชาชาติ ทั้งยังใช้การดำเนินนโยบายฝ่ายเดียว (Unilateralism) โดยไม่สนใจจะเข้าร่วมมือในการจัดการปัญหาร่วมกับรัฐอื่น และทำการเปลี่ยนแปลงหรือสร้างระบอบขึ้นมาเอง ดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่มีอยู่จึงถูกละเลย เนื่องจากการจัดการกับปัญหาของสหรัฐอเมริกาในวิกฤตการณ์ดังที่จะกล่าวต่อไป นี้ คือ ในกรณีสงครามเกาหลี ค.ศ. 1950 กรณีสงครามเวียดนาม ค.ศ. 1965 และกรณีวิกฤตการณ์ในละตินอเมริกา นั้นสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานของสหรัฐอเมริกาที่พยายามจะสร้างระบอบการรักษาสันติภาพและความมั่นคงขึ้นมาเองซึ่งอาจจะมิได้สอดคล้องหรือคำนึงถึงหลักการหรือเจตนารมณ์ของกฎบัตรสหประชาชาติหรือแม้กระทั่งอุดมการณ์ของตนเอง

4.2.1 กรณีสงครามเกาหลี ค.ศ. 1950

ในปี ค.ศ. 1945 ประเทศญี่ปุ่นซึ่งได้เข้าปกครองเกาหลีมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1910 นั้นได้ยอมแพ้ต่อกองกำลังสหรัฐอเมริกาในบริเวณใต้เส้นขนานที่ 38 และเหนือเส้นขนานดังกล่าวญี่ปุ่นยอมจำนนต่อกองทัพแดง (Red Army) ของสหภาพโซเวียต ในการประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศที่มอสโกในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1945 ได้มีข้อตกลงว่าจะมีการจัดตั้งรัฐบาลร่วมกันในเกาหลี รัฐบาลชั่วคราวนี้เรียกว่า Provisional Korea Democratic Government โดยมีสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ และสหภาพโซเวียตเข้าร่วมเป็นผู้ดูแลระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนี้ไปจนกระทั่งเกาหลีพร้อมที่จะได้รับเอกราช สิ่งที่ได้ตกลงกันนี้ทำให้เส้นขนานที่ 38 ได้กลายมาเป็นเส้นแบ่งเกาหลีออกเป็น

สองประเทศ³² คือ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ) และ สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ในเวลาต่อมา

ในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ.1945 กองทัพสหรัฐฯเคลื่อนกำลังเข้าไปอยู่ในดินแดนเกาหลีตั้งแต่ใต้เส้นขนานที่ 38 ลงมา ส่วนโซเวียตเคลื่อนกำลังเข้าไปในเกาหลีตั้งแต่บริเวณเหนือเส้นขนานที่ 38 ขึ้นไป แล้วแต่ละฝ่ายจัดตั้งการปกครองในเกาหลีทั้งสองเขตตั้งแต่นั้นมา เมื่อทางสหรัฐฯแน่ใจว่าโซเวียตจะกำหนดเส้นขนานที่ 38 เป็นเส้นแบ่งเกาหลีออกเป็น 2 ประเทศ สหรัฐฯซึ่งไม่เห็นด้วยกับการแบ่งแยกประเทศเกาหลีจึงดำเนินการขัดขวางโดยให้มีการรวมเกาหลีทั้งสองเขตเป็นประเทศเดียวกัน ทางโซเวียตเห็นด้วยแต่มีเงื่อนไขว่า โซเวียตจะยอมให้มีการรวมเกาหลีทั้งสองเขตเข้าด้วยกันก็ต่อเมื่อ รัฐบาลที่จะปกครองเกาหลีต้องเป็นรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นตามเงื่อนไขของโซเวียตเท่านั้น เดือนกันยายน ค.ศ.1947 สหรัฐอเมริกา โดยมีรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ George Marshall ซึ่งเป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกาในสมัชชาแห่งสหประชาชาติเป็นผู้นำปัญหาการรวมเกาหลีเข้าด้วยกันไปให้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติพิจารณา และในเวลาต่อมาสหประชาชาติมีมติให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเกาหลีในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ.1948 และให้อยู่ในความควบคุมของสหประชาชาติ โดยการควบคุมจาก 9 รัฐสมาชิกของคณะกรรมาธิการชั่วคราวเกี่ยวกับเกาหลีแห่งสหประชาชาติ แต่โซเวียตปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือ เมื่อเป็นเช่นนี้ในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ.1948 จึงปรากฏว่ามีการเลือกตั้งทั่วไปเกิดขึ้นภายในเกาหลีเฉพาะที่อยู่ในการยึดครองของสหรัฐฯ เพียงเขตเดียวเท่านั้น การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการเลือกตั้งสมาชิกประจำสมัชชาแห่งชาติของเกาหลี หลังจากการเลือกตั้งผ่านพ้นไปแล้วสมัชชาแห่งชาติเกาหลีร่างรัฐธรรมนูญปกครองประเทศตามระบอบประชาธิปไตย และประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ในวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ.1948 ต่อมาในวันที่ 15 สิงหาคม สมัชชาแห่งชาติเกาหลีประกาศจัดตั้งสาธารณรัฐเกาหลีขึ้นมาอย่างเป็นทางการ โดยมีนายซิงมันรี (Syngman Rhee) เป็นประธานาธิบดีคนแรก ส่วนด้านเกาหลีเหนือนั้นเมื่อวันที่ 25 สิงหาคมก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้งในรูปแบบของตนเองโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การสังเกตการณ์ของคณะกรรมาธิการชุดนี้³³ และเมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ.1948 โซเวียตจึงจัดตั้งเขตยึดครองของตนเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี โดยมีนายคิมอิล-ซุง เป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล อย่างไรก็ตามด้วยการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา จึงทำให้ต่อมาสมัชชาสหประชาชาติได้ประกาศว่ารัฐบาลของกรุงโซลเท่านั้นที่ได้รับการเลือกตั้งที่ชอบธรรม และเป็นรัฐบาล

³² Evan Luard, *A history of the United Nations* ,Vol.1(New York,1982),pp.229-331.

³³ Thomas M. Franck , *Nation against nation*,pp.33-34.

ที่ถูกต้องตามกฎหมายของเกาหลีทั้งหมด ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการชั่วคราวขึ้นใหม่ที่เรียกว่า คณะกรรมการเพื่อการรวมตัวและฟื้นฟูเกาหลีแห่งสหประชาชาติ (United Nations Commission for the Unification and Rehabilitation of Korea-UNCURK) และได้เรียกร้องให้ คณะกรรมการชุดนี้ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการรวมตัวกันใหม่ของเกาหลีอย่างสันติ³⁴ เมื่อได้มีการ จัดตั้งรัฐบาลแห่งกรุงโซลในเกาหลีใต้ และรัฐบาลแห่งกรุงเปียงยางในเกาหลีเหนือเรียบร้อยแล้ว ทั้ง สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตก็เริ่มที่จะถอนกำลังทหารของตัวเองออกจากเกาหลี ซึ่งเป็นผลให้ เกิดการสู้รบกันตามบริเวณพรมแดนเส้นขนานที่ 38 เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยที่ UNCURK ไม่ประสบความสำเร็จมากนักในการจัดการกับเรื่องนี้ อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ.1949 สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ขยายบทบาทของ UNCURK ให้รวมถึงการจัดให้มีคณะผู้สังเกตการณ์ตามแนวชายแดนที่เกิดปัญหา³⁵

ต่อมาเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950 กองทัพเกาหลีเหนือได้บุกข้ามเส้นขนานที่ 38 เข้า ไปยังดินแดนของเกาหลีใต้ ทำให้ดินแดนเกาหลีต้องประสบกับภาวะสงครามครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของสงคราม เป็นสงครามทำลายชีวิตและทรัพย์สินของเกาหลีอย่างมหาศาล และเป็นสงครามครั้งใหญ่ครั้งแรกนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง ประธานาธิบดีทรูแมน แห่งสหรัฐอเมริกาได้รับแจ้งจากนายดิน อาซีสัน รัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐฯ ในขณะนั้นว่าเกาหลีเหนือบุกโจมตีเกาหลีใต้ และบอกกับประธานาธิบดีทรูแมนว่าจะต้องเปิดประชุมคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติทันทีเพื่อประณามการรุกรานที่เกิดขึ้น ขณะนั้นประธานาธิบดีทรูแมนมีความเห็นว่า ถ้าสหรัฐฯ ปฏิบัติการใดๆ ลงไปในทันทีทันใด อาจจะเป็นการปฏิบัติการก่อนเวลาอันสมควร เพราะการบุกของเกาหลีเหนือครั้งนี้เป็นเพียงการโจมตีตามแนวพรมแดนระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ที่เกิดขึ้นอยู่เสมอก็ได้ เมื่อปรากฏแน่ชัดว่าการบุกรุกของเกาหลีเหนือครั้งนี้ไม่ใช่ การโจมตีตามแนวชายแดนอย่างที่เคยเป็นมา แต่เป็นการบุกรุกด้วยกองทัพนขนาดใหญ่ นายดิน อาซีสันจึงแจ้งต่อประธานาธิบดีทรูแมนอีก ครั้งนี้ประธานาธิบดีทรูแมนบอกกับรัฐมนตรีต่างประเทศของตนว่าได้ตกลงใจแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาตินายทริกเวลี ทราบและได้ขอร้องให้นายทริกเวลีเปิดประชุมคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเป็นกรณีพิเศษในวันรุ่งขึ้นเพื่อทำการบีบบังคับเกาหลีเหนือทางเศรษฐกิจหรือปิดล้อมประเทศ หรืออาจปฏิบัติการตอบโต้ด้วยกำลังทาง

³⁴ General Assembly Resolution 195(III), 12 Dec. 1948.

³⁵ Thomas M. Franck, *Nation against nation*, p.34.

ทหารอย่างใดอย่างหนึ่งหรืออาจใช้ทุกวิธีรวมกัน ดังนั้นเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้ประชุมกันและรับเอาข้อมติที่ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐฯ โดยข้อมติดีอยู่ว่า "ด้วยความห่วงใยอย่างยิ่งถึงการโจมตีทางอาวุธต่อสาธารณรัฐเกาหลีโดยกองกำลังเกาหลีเหนือ" และ "เรียกร้องการหยุดยิงจากฝ่ายศัตรูในทันที" ในขณะที่สั่งให้เกาหลีเหนือ "ถอนกองกำลังทหารของตนออกจากเส้นขนานที่ 38 ทันที และยังคงสั่งให้ UNCURK รายงานความคืบหน้าใดๆ และเรียกร้องให้ "สมาชิกทั้งหมดให้ความช่วยเหลือทุกอย่างต่อสหประชาชาติในการปฏิบัติงานตามข้อมติและให้ยับยั้งการให้ความช่วยเหลือใดๆต่อเกาหลีเหนือ"³⁶ ในวันถัดมามีการรายงานจากเกาหลีว่ากองกำลังเกาหลีใต้ซึ่งไม่มีอาวุธเพียงพอกำลังตกอยู่ใต้อาการล้อมและสถานการณ์ที่เป็นอันตรายกำลังจะมาถึง ประธานาธิบดีทรูแมนจึงตัดสินใจที่จะส่งกองกำลังสหรัฐฯ เข้าไปในทันที ซึ่งความเคลื่อนไหวนี้ก็ได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งจากนายทริกเวลี³⁷ เลขานุการสหประชาชาติก็มีความหวังเช่นเดียวกับประธานาธิบดีทรูแมนว่าก่อนที่สหรัฐฯ จะส่งกองทหารเข้าไปนั้น คณะมนตรีความมั่นคงจะให้อำนาจสำหรับขั้นตอนนี้ อย่างไรก็ตามวันที่ 27 มิถุนายน ค.ศ. 1950 คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้ผ่านข้อมติที่เรียกร้องให้ทุกรัฐสมาชิก "ให้ความช่วยเหลือต่อสาธารณรัฐเกาหลีเท่าที่จำเป็นเพื่อขบไล่การโจมตีทางอาวุธและนำสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในอาณานิคมบริเวณดังกล่าวนั้นกลับคืนมา"³⁸ ข้อมติฉบับนี้ได้นำมาใช้เป็นพื้นฐานทางกฎหมาย ในการแทรกแซงของสหประชาชาติในสงครามเกาหลี ความจริงก่อนการลงมติของคณะมนตรีความมั่นคงนั้น ประธานาธิบดีทรูแมนได้ออกคำสั่งให้กองทหารสหรัฐฯ เข้าแทรกแซงในเกาหลีแล้ว³⁹ ในการตัดสินใจของสหรัฐอเมริกาที่จะส่งกองทหารเข้าไปก่อนที่จะได้รับการร้องขอจากคณะมนตรีความมั่นคงนั้น นายทริกเวลีกกล่าวว่า "สำหรับเขาแล้ว เขายินดีกับการเริ่มต้นเข้าไปดำเนินการก่อนของสหรัฐอเมริกา"⁴⁰ หลังจากคณะมนตรีความมั่นคงมีมติให้การช่วยเหลือเกาหลีได้ ก็มีอีกหลายรัฐนอกเหนือจากสหรัฐอเมริกาที่ได้ส่งกองกำลังเข้าไปช่วยเกาหลีได้ ซึ่งได้แก่ อังกฤษ

³⁶ Security Council Resolution 82, 25 June 1950.

³⁷ Harry S. Truman, Years of trail and hope, memoirs, Vol. 2 (New York, 1956), pp. 335-337.

³⁸ Security Council Resolution 83, 27 June 1950.

³⁹ Claude-Albert Colliard, Institutions des relations internationales, 7ème ed. (Paris : Dalloz, 1978), p. 405, อ้างถึงใน สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533), หน้า 150.

⁴⁰ Trygve Lie, In the cause of peace (New York, 1954), p. 332.

ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฝรั่งเศส ตุรกี และไทย โดยสหรัฐอเมริกา นับว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเกาหลีใต้

ในการแทรกแซงของสหประชาชาติในสงครามเกาหลี การที่คณะมนตรีความมั่นคงสามารถนำปัญหานี้มาพิจารณาได้เพราะสหภาพโซเวียตไม่ยอมเข้าร่วมประชุมตั้งแต่วันที่ 13 มกราคม – 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1950 เพื่อตอบโต้การที่สหประชาชาติยังคงยอมรับผู้แทนของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นผู้แทนอันชอบธรรมของจีนในคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งในขณะนั้นได้มีจีน 2 จีน คือสาธารณรัฐจีนที่นำโดย เจียง ไคเช็ก กับสาธารณรัฐประชาชนจีนที่นำโดย เมาเซตุง และทำให้เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1950 คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้สามารถผ่านข้อมติเกี่ยวกับการใช้มาตรการความมั่นคงร่วมกัน โดยได้ร้องขอให้สมาชิกจัดหา "กองกำลังทางทหารและความช่วยเหลืออื่นใด" ภายใต้การบังคับบัญชาของสหรัฐอเมริกา "และให้อำนาจในการใช้ธงฟ้าและชาวของสหประชาชาติ"⁴¹

ต่อมาวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1950 สหภาพโซเวียตได้หันมาเข้าร่วมประชุมคณะมนตรีความมั่นคง และได้ใช้สิทธิยับยั้งเกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการของคณะมนตรีความมั่นคงทำให้การจัดการปัญหาเกาหลีประสบอุปสรรคอย่างมาก และต่อมาเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1950 นายพล ดักลาส แมคอาเธอร์ ได้ยกพลขึ้นบกที่เมืองอินชอน (Inchon) เขาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพสหประชาชาติ นอกเหนือจากตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดภาคตะวันออกไกลของสหรัฐฯ ตำแหน่งที่นายพลแมคอาเธอร์ได้รับครั้งนี้ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีสหรัฐฯ เพียงผู้เดียว และหลังจากนั้นสถานการณ์ก็พลิกผันเมื่อจีนได้เข้าแทรกแซงในความขัดแย้งครั้งนี้และโดยในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1950 กองกำลังอาสาสมัครของจีนก็ได้บุกรุกข้ามเขตแดนเข้าไปในเกาหลีเพื่อช่วยเหลือกองทัพเกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกาต้องการให้ขับไล่กองทัพของเกาหลีเหนือที่ยังเหลืออยู่โดยวันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 1950 และด้วยการยื่นกรณของสหรัฐฯ สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้อนุญาตให้มีการขับไล่ผู้รุกรานให้เข้าไปสู่อณาเขตของตนเอง ข้อมติมีว่า "ให้มีการกระทำใดๆ ที่เหมาะสมในการทำให้เกิดความมั่นใจในเสถียรภาพของเกาหลี รวมถึงการจัดให้มีการเลือกตั้งภายใต้การดูแลของสหประชาชาติ และเพื่อการจัดตั้งรัฐบาลหนึ่งเดียว เป็นอิสระและเป็นประชาธิปไตย" และยังให้อำนาจแก่กองกำลังสหประชาชาติในการเข้าไปในเกาหลี

⁴¹ Security Council Resolution 84, 7 July 1950.

ตราบเท่าที่"มีความจำเป็นเพื่อให้บรรลุที่วัตถุประสงค์ดังกล่าว"⁴² นับว่าเป็นการขยายอำนาจของ กองกำลังสหประชาชาติให้กว้างขวางขึ้นจากแต่เริ่มแรกที่ข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ.1950 ได้เรียกร้องให้เพียงขับไล่งองทัพเกาหลีเหนือออกไปจากเส้นขนานที่ 38

นอกจากนี้แล้วเนื่องจากความล่าช้าที่ คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถตัดสินใจที่จะ ดำเนินการอย่างใดลงไปได้เพราะสหภาพโซเวียตใช้สิทธิยับยั้ง (veto) ดังนั้นสมัชชาสหประชาชาติ จึงได้มีการประชุมเพื่อพิจารณาปัญหานี้และได้มีข้อมติที่377(V) เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ค.ศ. 1950 ชื่อมติว่า "การรวมกันแห่งสันติภาพ" (Uniting for Peace Resolution) หรือเรียกว่า "ข้อมติ อาชีสัน"(Acheson Resolution)⁴³ ตามชื่อรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาในขณะที่เป็นผู้ เสนอข้อมติดังกล่าวนี้ ซึ่งเขาผลักดันให้มีข้อมตินี้ออกมาโดยเห็นว่าจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพใน การทำงานของสหประชาชาติในการจัดการกับการรุกราน และสมัชชาไม่ควรปล่อยให้โซเวียตวิบัติ เพราะจะทำให้สหประชาชาติไร้สมรรถภาพในการแก้ไขปัญหา ข้อมตินี้ระบุว่า "ในกรณีใดก็ตามที่ ปรากฏว่ามีการคุกคามต่อสันติภาพ การทำลายสันติภาพ หรือการกระทำอันเป็นการรุกราน และ ปรากฏว่าไม่สามารถมีความเห็นยืนยันทันทีในบรรดาระัฐสมาชิกถาวรของคณะมนตรี ความมั่นคง และคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถดำเนินการในความรับผิดชอบหลักของตน ใน เรื่องการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแล้ว สมัชชาจะพิจารณาปัญหานี้โดย ทันทีเพื่อให้คำแนะนำ (recommendations) ที่เหมาะสมเกี่ยวกับมาตรการร่วมกันในการที่จะ ดำเนินการกับปัญหานี้ รวมทั้งการใช้กำลังกองทัพถ้าจำเป็นในกรณีที่มีการทำลายสันติภาพ หรือมีการกระทำอันเป็นการรุกราน ทั้งนี้เพื่อให้สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศกลับ คืนมา"⁴⁴ ด้วยเหตุนี้สมัชชาจึงสามารถทำหน้าที่แทนคณะมนตรีความมั่นคงในกรณีดังกล่าวได้ ซึ่ง เป็นการขยายอำนาจของสมัชชาออกไป ในกรณีที่มีการคุกคามต่อสันติภาพเกิดขึ้น และสมาชิก

⁴² General Assembly Resolution 376(V),7 Oct.1950.

⁴³ Ch.Chaumont, "Que sais je?," L'Organisation des Nation Unies (Paris : Presses Universitaires de France,1975),p.71, อ้างถึงใน สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2533), หน้า 151.

⁴⁴ Claude-Albert Colliard , Institutions des relations internationals, 7ème ed.(Paris : Dalloz ,1978),p.414, อ้างถึงใน สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2533) ,หน้า 151.

ถาวรและคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถมีความเห็นอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ได้แล้ว สมัชชาสามารถพิจารณาปัญหานี้ โดยทันที เพื่อให้คำแนะนำที่เหมาะสม McGeorge Bundy ผู้ซึ่งเป็นผู้ตรวจแก้เอกสารของอาเซียนได้แสดงความเห็นว่า มติการรวมกันแห่งสันติภาพนี้เป็นสิ่งที่พัฒนาขึ้นมาที่สุดหลังจากมีการใช้กฎบัตรตั้งแต่มีการลงนามกันที่นครซานฟรานซิสโกในปี ค.ศ.1945 ความคิดของเขานั้น ข้อมติเป็นขั้นตอนที่สำคัญอันนำไปสู่ระเบียบโลกใหม่ Bundy รู้สึกว่าสหรัฐอเมริกาเพียงแค่นำทางไปสู่การกำจัดการวิบัติของสหภาพโซเวียต ทำให้การวิบัติของโซเวียตหมดความสำคัญลงไป และเพิ่มให้มติการรวมกันแห่งสันติภาพกลายเป็นประสิทธิภาพ โดยที่อำนาจของสหประชาชาติในการใช้มาตรการร่วมกันต่อต้านการรุกรานนั้นกลายมาใช้คะแนนเสียงส่วนใหญ่ 2 ใน 3 เสียงของสมาชิก⁴⁵

ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1951 สมัชชาจึงได้พิจารณาว่าจีนคอมมิวนิสต์เป็นผู้รุกรานเกาหลี และเรียกร้องให้ "คณะกรรมาธิการเพื่อกำหนดมาตรการร่วมกัน" ศึกษามาตรการที่ควรดำเนินการต่อจีน ต่อจากนั้นก็ได้มีการเจรจาตกลงหยุดยิงกันที่ปันมุนจอมเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ.1953

สงครามเกาหลี เป็นเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งของอภิมหาอำนาจอย่างเด่นชัด และทำให้สงครามเย็นเป็นสงครามที่รบพุ่งกันอย่างแท้จริง ในช่วงสงครามเย็นการเผชิญหน้าระหว่างสองขั้วอำนาจปรากฏอย่างเด่นชัดและขยายตัวไปสู่ภูมิภาคอื่นๆของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชีย การเผชิญหน้ากันในเอเชีย ชัยชนะของคอมมิวนิสต์ในจีน และสงครามเกาหลีนั้นทำให้สหรัฐอเมริกาหันเหความสนใจจากยุโรปมาที่เอเชีย รัฐบาลสหรัฐฯได้จัดเตรียมแผนนโยบายในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ออกไป ดังปรากฏในเอกสารของสภาความมั่นคงแห่งชาติหมายเลข 68 (NSC 68) เพราะเชื่อว่าเมื่อคอมมิวนิสต์มีความพร้อมเมื่อใดก็จะรุกคืบหน้าทันที สงครามเกาหลีทำให้ความเชื่อดังกล่าวดูเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น เนื่องจากผู้นำสหรัฐฯเชื่อกันว่าการรุกรานของเกาหลีเหนือได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียต และการที่จีนส่งอาสาสมัครเข้าร่วมรบในสงครามเป็นการยืนยันความสงสัยของสหรัฐอเมริกาว่ากำลังเผชิญกับ "ค่ายคอมมิวนิสต์" ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและถูกสั่งการโดยสหภาพโซเวียตที่ปรารถนาจะครองโลก การเข้าแทรกแซงของสหรัฐฯทั้งในทางตรงและทางอ้อมก็เพื่อจุดประสงค์ในการสกัดกั้นคอมมิวนิสต์ ดังนั้นแม้ว่ารัฐบาลสหรัฐฯจะไม่มีพันธกรณีใดๆที่จะป้องกันเกาหลีได้ แต่ประธานาธิบดีทรูแมนก็ตัดสินใจที่จะต่อต้านการรุกราน

⁴⁵ McGeorge Bundy, *The pattern of responsibility* (Boston, 1952), p.256.

ของคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือในนามของสหประชาชาติ และในการทำสงครามของสหรัฐฯในดินแดนเกาหลีครั้งนี้ ประธานาธิบดีทรูแมนได้ชี้แจงกับประชาชนชาวอเมริกันว่า "เราไม่ได้ทำสงคราม" แต่การกระทำของเราเป็นการกระทำของตำรวจที่มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านการรุกราน⁴⁶ ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงเข้ามารับผิดชอบหน้าที่อันสำคัญในการเข้าแทรกแซงจัดการต่อปัญหาเกาหลีภายใต้สหประชาชาติ แต่ละขั้นตอนการดำเนินงานของสหประชาชาติล้วนได้รับการผลักดันจากสหรัฐอเมริกาทั้งสิ้น จริงอยู่ที่วิกฤตการณ์นี้ชี้ให้เห็นว่าการดำเนินการรักษาสันติภาพของโลกจะเป็นไปไม่ได้หากปราศจากความร่วมมือกันของประเทศมหาอำนาจ แต่กรณีนี้ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศมหาอำนาจเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในวิกฤตการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศเสมอ และเป็นผู้มีอำนาจบังคับให้วิกฤตการณ์นั้นเป็นไปในรูปใดก็ได้ตามแต่ประเทศมหาอำนาจต้องการให้เป็นเพื่อผลประโยชน์ของชาติตน สหประชาชาติจึงเป็นเพียงเครื่องมืออันหนึ่งของประเทศมหาอำนาจในการดำเนินนโยบายต่างประเทศของตนเท่านั้น นอกจากนี้การที่สมาชิกถาวรใช้สิทธิยับยั้งในการดำเนินการรักษาสันติภาพ ย่อมทำให้การดำเนินงานของคณะมนตรีความมั่นคงชะงักงัน และไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้ ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องผลักดันให้เกิดวิธีหลีกเลี่ยงภาวะชะงักงันนี้โดยเสนอแนวคิดเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบสำหรับมาตรการเพื่อความมั่นคงร่วมกันจากคณะมนตรีความมั่นคงเป็นสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติก็นับว่าเป็นความพยายามของสหรัฐอเมริกาในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินงานของสหประชาชาติไปในทิศทางที่จะใช้ให้สหประชาชาติดำเนินงานต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่ามาตรการความมั่นคงร่วมกันภายใต้ธงของสหประชาชาติไม่ได้ถูกริเริ่มจากสหประชาชาติอย่างแท้จริง แต่เกิดจากการนำของสหรัฐฯ ในความเห็นนี้องค์การเพียงแค่ออกใช้เป็นเครื่องมือในการมอบอำนาจโดยชอบธรรมแก่สหรัฐฯในการเข้าไปปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม การดำเนินมาตรการบังคับโดยใช้กำลังในกรณีเกาหลีไม่อาจถือว่าประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง เพียงแต่อาศัยเงื่อนไขบางประการทำให้สามารถระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นได้ซึ่งคงไม่มีโอกาสเกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก

4.2.2 กรณีสงครามเวียดนาม ค.ศ. 1965

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งของสหรัฐฯที่เข้าแทรกแซงและต้องการรักษาเวียดนามใต้ไว้ เพราะสหรัฐฯมีแรงจูงใจทางอุดมการณ์เป็นแรงผลักดันสำคัญ รัฐบาลสหรัฐฯตั้งแต่สมัย

⁴⁶ ธนู แก้วโสภาส. เหตุการณ์สำคัญที่สุดของโลกในศตวรรษที่ 20: ศตวรรษแห่งสงคราม (กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ, 2544), หน้า 467.

ประธานาธิบดีทรูแมนเรื่อยมา มีความเชื่ออยู่เสมอว่า ปัญหาของภูมิภาคนี้ คือการคุกคามขยายตัวของคอมมิวนิสต์ ไฮจิมีนห์มีไซเป็นเพียงผู้นำขบวนการกู้ชาติ แต่ทว่าน่าจะมีสาธารณรัฐประชาชนจีน หรือไม่ก็สหภาพโซเวียตให้การหนุนหลังหรือ "บงการ" อยู่ จากความเข้าใจเช่นนี้เอง ทำให้รัฐบาลสหรัฐฯ เห็นว่า ถ้าหากคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จในเวียดนาม ก็จะไม่หยุดยั้งอยู่เพียงแค่นั้น แต่จะมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อการดำเนินการของขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แนวความคิดดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม "ทฤษฎีโดมิโน" หรือการล้มตามกัน ซึ่งทฤษฎีนี้กล่าวไว้ว่า ถ้าหากเวียดนามตกอยู่ภายใต้การยึดครองของเวียดนามเหนือแล้ว หลังจากนั้น ลาว เขมร ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฯลฯ ก็จะถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง สหรัฐฯ ไม่เพียงแต่จะไม่เข้าใจหรือไม่ยอมรับว่าไฮจิมีนห์ในสายตาชาวเวียดนามส่วนใหญ่เป็นสัญลักษณ์ของการกู้ชาติ เป็นผู้พยายามรวบรวมเวียดนามสำหรับชาวเวียดนามขึ้นมา ไม่ใช่เวียดนามที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นฝรั่งเศส หรือสหรัฐอเมริกาที่ดี เท่านั้น แต่รัฐบาลสหรัฐฯ ยังมั่นใจด้วยว่า ด้วยพลังอำนาจของสหรัฐอเมริกา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าใช้ความพยายามเพียงพอ และมีมาตรการที่เหมาะสม ก็สามารถเอาชนะคอมมิวนิสต์ได้⁴⁷

การเข้าไปแทรกแซงของสหรัฐฯ ในเวียดนามอาจจะกล่าวได้ว่าเริ่มตั้งแต่การสนับสนุนให้โง่ดินห์เดียมขึ้นมาใช้อำนาจและจัดตั้งสาธารณรัฐเวียดนามขึ้นได้เส้นขนานที่ 17 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1955 พร้อมกับรู้เห็นเป็นใจให้โง่ดินห์เดียมละเมิดข้อตกลงเจนีวาในปี ค.ศ. 1954 เรื่องการเลือกตั้งทั่วไปที่กำหนดจะมีขึ้นในปี ค.ศ. 1956 เพื่อตัดสิ้นเกี่ยวกับการรวมเวียดนาม สหรัฐอเมริกาเริ่มทุ่มเทให้ความช่วยเหลือแก่เวียดนามใต้พร้อมๆ กับที่สหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐประชาชนจีน ก็เพิ่มความช่วยเหลือในการพัฒนาเศรษฐกิจเวียดนามเหนือ แต่ระบอบการปกครองที่กดขี่และฉ้อราษฎร์บังหลวงของโง่ดินห์เดียมก็ได้ก่อให้เกิดการต่อต้านอย่างขนานใหญ่จากประชาชนทั่วไป จนกระทั่งรัฐบาลสหรัฐฯ เองก็ลำบากใจ เมื่อมีการทำรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาลเดียมโดยคณะทหารกลุ่มหนึ่ง หลังจากนั้นทหารคนแล้วคนเล่าก็ผลัดกันเข้ามาปกครอง แต่ก็ไม่มีรัฐบาลชุดใดเป็นที่นิยมและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนอย่างจริงจัง ตลอดระยะเวลาเหล่านี้ แนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติหรือที่รู้จักกันในนาม "เวียดกง" ก็เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้รัฐบาลสหรัฐฯ ซึ่งหนุนหลังรัฐบาลเวียดนามใต้อยู่ต้องขยายการแทรกแซงออกไป จนในที่สุดกลายเป็นสงครามเต็มรูปแบบระหว่างสหรัฐอเมริกาและเวียดนามเหนือ รัฐบาลสหรัฐฯ เชื่อว่าฝ่ายเวียดกงได้รับ

⁴⁷ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ, หน้า 379-380.

การสนับสนุนช่วยเหลือโดยตรงโดยเวียดนามเหนือ วิธีการที่จะยับยั้งปฏิบัติการของเวียดนามก็คือ สกัดกันความช่วยเหลือดังกล่าว⁴⁸

ในปี ค.ศ.1964 ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์อ่าวตังเกี๋ย ในเดือนสิงหาคมซึ่งเรือพิฆาตสองลำ คือ Maddox และ Turner Joy ถูกโจมตีโดยเรือตอร์ปิโดยามฝั่งของเวียดนามเหนือ สหรัฐอเมริกาได้ ร้องต่อคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ.1964 เพื่อให้พิจารณา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรื่องจากการโจมตีของระบบฮานอยต่อเรือรบสหรัฐฯในน่านน้ำทะเลหลวง โดย ที่สหรัฐฯอ้างว่า ระหว่างวันที่ 2 และ 4 สิงหาคม เรือพิฆาตสหรัฐฯซึ่งอยู่นอกฝั่งเวียดนามเหนือ ได้ ถูกเรือปืนตอร์ปิโดของเวียดนามเหนือยิงซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ได้ใช้ความรอบคอบ ดังนั้นจึง เห็นควรให้ระบบฮานอยระลึกรับผิดชอบการกระทำแบบนี้ต่อสหรัฐฯ หลังจากนั้นมาอีกครั้งที่สองยังได้ถูก โจมตีอีก การกระทำของเวียดนามเหนือต่อเรือรบสหรัฐฯในน่านน้ำทะเลหลวงสองครั้งนี้ เป็น การกระทำที่ไม่ถูกต้อง จึงได้แจ้งมาเพื่อให้คณะมนตรีความมั่นคงทราบ แต่สหรัฐฯอเมริกาได้ส่งกอง กำลังไปยังบริเวณที่ถูกโจมตีทันทีแล้ว ขณะนั้นการเจรจาในหลักประกันสันติภาพของเวียดนาม ณ เจนีวาก็กำลังดำเนินการอยู่ คณะมนตรีความมั่นคงได้ประชุมกันเมื่อวันที่ 5 และวันที่ 7 สิงหาคม ได้รับคำร้องเรียนจากเวียดนามเหนือ และเวียดนามใต้ ถึงปัญหาต่างๆ แห่งกรณีพิพาทระหว่างกัน เวียดนามเหนือกล่าวหาว่า นับตั้งแต่ปลายเดือนกรกฎาคม สหรัฐอเมริกาได้ส่งเครื่องบิน และเรือ รบไปรุกรานน่านน้ำและพื้นอากาศของเวียดนามเหนือ ได้ทำการทิ้งระเบิดตามชายฝั่งของเวียดนาม เหนือ ดังนั้นเรือตอร์ปิโดเวียดนามเหนือจึงได้ยิงปืนต่อสู้ เป็นการป้องกันตนเองมิได้เป็นดังคำ กล่าวหาของสหรัฐฯอเมริกาที่ได้กล่าวมาแล้ว สำหรับสหรัฐฯอเมริกา และเวียดนามใต้ได้กล่าวว่า หลังจากที่ยุทธนาวีเวียดนามเหนือได้ส่งเรือรบเข้าโจมตีเรือพิฆาตสหรัฐฯเป็นจำนวน 2 ครั้งแล้ว จึงได้ส่ง เครื่องบินจากกองเรือที่ 7 เข้าไปดำเนินการโจมตีเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม ดังนั้นผลของการปฏิบัติเช่น นี้สงครามระหว่างเวียดนามเหนือและสหรัฐฯจึงได้ขยายขอบเขตออกไปอย่างกว้างขวางในอินโด จีนเป็นเวลาหลายปี ซึ่งเป็นการละเมิดข้อตกลง ณ เจนีวา ปี ค.ศ.1954 อันเกี่ยวกับปัญหาอินโดจีน ส่วนเวียดนามใต้เองได้เสนอเอกสารต่างๆ ให้แก่คณะมนตรีความมั่นคงระหว่างเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1963- มิถุนายน ค.ศ.1964 แสดงถึงผู้ก่อการร้ายซึ่งเรียกตัวเองว่า "เวียดนาม" ได้ปฏิบัติการอยู่ ในเวียดนามใต้ ได้รับอาวุธสนับสนุนจากเวียดนามเหนือ รวมทั้งทหารเวียดนามเหนือบางส่วนเข้า มาปฏิบัติการก่อการร้ายในเวียดนามใต้ อันเป็นกระทำผิดข้อตกลง ณ เจนีวาเป็นอย่างมาก จำ เป็นที่รัฐบาลจะต้องปราบต่อไป อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์อ่าวตังเกี๋ย มิได้มีการพิจารณาดังใจ

⁴⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 381-382.

อย่างไรก็ดีในที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคง ทั้งนี้เนื่องจากคณะมนตรีเห็นว่า ควรจะเป็นเรื่องของ การประชุม ณ เจนีวา ค.ศ.1954 โดยให้คณะกรรมการชุดนี้เข้าแก้ไขมากกว่า⁴⁹

ดังนั้นจากเหตุการณ์อ่าวตังเกี๋ยนี้ เป็นผลทำให้ประธานาธิบดีจอห์นสันแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ขออนุมัติต่อรัฐสภาให้มีอำนาจสั่งการโจมตีเวียดนามเหนือ เมื่อประธานาธิบดีจอห์นสันได้รับ มติจากรัฐสภาให้ดำเนินการภารกิจการในสงครามเวียดนามต่อไปแล้วในปี ค.ศ.1965 สหรัฐอเมริกา เข้าไปแทรกแซงในสงครามเวียดนามโดยตรงเพื่อแก้ไขสถานการณ์ทางทหารของเวียดนามให้ดีขึ้น เพื่อทำลายเส้นทางการแทรกซึมลงทางใต้และปิดเส้นทางโฮจิมินห์ไม่ให้เวียดนามเหนือใช้เป็นเส้น ทางบุกลงใต้ เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1965 สหรัฐอเมริกาจึงเริ่มส่งฝูงบินถล่มเวียดนามเหนือเลยเส้น ขนานที่ 17 ขึ้นไป เดือนมีนาคมสหรัฐฯเริ่มใช้ทหารภาคพื้นดินออกรบในเวียดนามเป็นครั้งแรก เนื่องจากขณะนั้นสถานการณ์ทางทหารในเวียดนามอยู่ในขั้นวิกฤต ถ้าสหรัฐฯไม่รีบเข้าไปปฏิบัติ การรบโดยตรง เวียดนามใต้จะต้องพบกับความปราชัย เมื่อปี ค.ศ.1966 ประธานาธิบดีจอห์นสัน ของสหรัฐฯ จึงขอความช่วยเหลือระหว่างชาติให้ส่งทหารไปช่วยสหรัฐฯ รบเหมือนอย่างการรบใน เกาหลี ผลจากการขอร้องครั้งนี้มีหลายประเทศส่งทหารเข้าไปร่วมรบในเวียดนาม ซึ่งได้แก่ เกาหลี ใต้ ไทย ออสเตรเลีย ฟิลิปปินส์ และนิวซีแลนด์เข้าร่วมรบเพื่อมิให้เวียดนามใต้ต้องตกอยู่ในมือของ คอมมิวนิสต์ ซึ่งในขณะนั้นสหรัฐฯกำลังรุกอย่างหนัก นอกจากนั้นรัฐบาลของประธานาธิบดีจอห์น สันก็เริ่มเปลี่ยนท่าทีใหม่ โดยหันมารณรงค์ทางการทูตพร้อมๆกับการผ่อนคลายนความกดดันทาง ทหาร ซึ่งรวมทั้งการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือและการพักรบภาคพื้นดินในช่วงวันคริสต์มาสตามข้อ เสนอของเวียดนาม และจะมีการหยุดพักรบแบบเดียวกันอีกในช่วงปีใหม่ทางจันทร์คดิของเวียดนาม ในวันที่ 20-24 มกราคมปีรุ่งขึ้น อย่างไรก็ตามด้วยการอาศัยข้ออ้างที่ว่า เวียดนามเหนือไม่ได้ให้ข้อ เสนออย่างจริงจังที่จะให้มีการเจรจากัน สหรัฐอเมริกาก็เริ่มโจมตีทิ้งระเบิดใหม่อีกในช่วงปลาย เดือนมกราคมนั่นเอง⁵⁰

อย่างไรก็ตามเมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ.1966 สหรัฐอเมริการ้องไปยังคณะมนตรีความมั่ง คงให้พิจารณาปัญหาเวียดนามเป็นการด่วน ทั้งนี้ร่วมกับประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเวียดนามโดย ให้ข้อเสนอว่าตามข้อตกลงเจนีวา เมื่อปี ค.ศ.1962 ในเรื่องการสถาปนาสันติภาพในเอเชียตะวันออกเฉียง

⁴⁹ เติตชาย เหล่าหล้า, สหประชาชาติ, หน้า 302.

⁵⁰ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ, หน้า 383.

ออกเสียงได้ สหรัฐฯได้เสนอแนะว่า ขณะนี้ได้เกิดการสู้รบกันขึ้นและขอให้ระงับการสงครามโดยเร็ว ทั้งนี้อาจจะกระทำโดยการเจรจาหรือข้อตกลงใดๆ ตามต้องการได้ นอกจากนั้นยังได้ร้องขอให้เลขาธิการสหประชาชาติได้ช่วยเหลือแก้ไขปัญหานี้ด้วย คณะมนตรีความมั่นคงได้ประชุมกันเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ เพื่อจะพิจารณาปัญหานี้ สหรัฐอเมริกาได้เชิญฮานอยหรือปักกิ่งเข้ามาร่วมมือในการแก้ปัญหา ซึ่งสหรัฐอเมริกาบับยังการทิ้งระเบิดในเวียดนามเหนือตั้งแต่วันที่ 24 ธันวาคม ค.ศ.1965 ทั้งนี้เพื่อผลทางการเจรจา แต่ในขณะเดียวกันสหรัฐฯก็จะได้พบรัฐบาลประเทศต่างๆ มากกว่า 115 ประเทศเพื่อแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของฮานอย แต่เนื่องจากทางฮานอยปฏิเสธ ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆก็ยังคงมีการต่อสู้กันต่อไป ในที่สุดเมื่อวันที่ 14 มกราคม ฮานอยได้ส่งจดหมายไปยังหัวหน้ารัฐบาลซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ 3 ประเด็น ถ้าหากสหรัฐฯจะเจรจาแล้วจะต้องรับเงื่อนไขดังนี้⁵¹

1. สหรัฐฯจะต้องยอมรับหลักเกณฑ์ 4 ประการของเวียดนามเหนือ
2. สหรัฐฯจะต้องยุติการทิ้งระเบิดและโจมตีเวียดนามเหนือ
3. สหรัฐฯจะต้องรับรองแนวปลดปล่อยแห่งชาติเวียดนามใต้ว่า เป็นรัฐบาลที่แท้จริงของเวียดนาม

แต่เนื่องจากเวียดนามเหนือไม่ได้ให้ข้อเสนออย่างจริงจังที่จะให้มีการเจรจากัน สหรัฐอเมริกาก็เริ่มโจมตีทิ้งระเบิดใหม่อีกในช่วงปลายเดือนมกราคมนั่นเองเป็นอันว่าทั้งสองฝ่ายไม่สามารถจะตกลงกันได้ ดังนั้นสหรัฐฯจึงได้เสนอเรื่องนี้ให้สหประชาชาติเป็นผู้พิจารณาในการร่างไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยที่สหรัฐยินดีที่จะร่วมประชุม ณ เจนีวาอีกด้วย ไซเวียดนามได้คัดค้านการที่นำปัญหาเวียดนามเข้าสู่คณะมนตรีความมั่นคง เพราะว่าเป็นเรื่องของข้อตกลงเจนีวา ปี ค.ศ.1954 ไม่ควรจะนำปัญหานี้เข้าสู่สหประชาชาติและประเทศเวียดนามทั้งสองก็ได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติ ส่วนสหราชอาณาจักร และนิวซีแลนด์ มีความเห็นสนับสนุนสหรัฐฯเพราะว่าตาม มาตรา 2 ข้อ 6 ของกฎบัตรสหประชาชาติกล่าวว่า สหประชาชาติจะให้ความมั่นใจแม้ประเทศที่มีได้เป็นสมาชิกของสหประชาชาติก็จะนำเรื่องนี้เข้าสู่สหประชาชาติได้ตามความสมัครใจ ประเทศที่เห็นด้วยก็ได้แก่ อาร์เจนตินา จีน(ไต้หวัน) ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และเนเธอร์แลนด์ สำหรับฝรั่งเศสนั้น มีความเห็นเห็นว่า สหประชาชาติไม่ควรเกี่ยวข้องเพราะจะเป็นการแทรกแซงกิจการภายใน ควรจะเป็นเรื่องของข้อตกลง ณ เจนีวา ค.ศ.1954 และ 1962 ประเทศมาลี และไนจีเรียก็มีความเห็นเช่นฝรั่งเศส สำหรับประเทศยูกันดาเห็นสมควรให้ลงมติคะแนนเสียง และเมื่อวันที่ 2

⁵¹ เชิดชาย เหล่าหล้า, สหประชาชาติ (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2526), หน้า 301.

กุมภาพันธ์ คณะมนตรีความมั่นคงได้ลงมติว่าควรจะนำปัญหาเวียดนามเข้าวาระหรือไม่ ปรากฏว่าประเทศที่เห็นด้วย 9 เสียง คัดค้าน 2 เสียง และไม่ยอมออกเสียง 4 ประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้ ประธานการประชุมของคณะมนตรีความมั่นคงได้ยอมรับเป็นมติและจะได้ทำการพิจารณาต่อไป ผลสุดท้ายเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ได้ส่งเรื่องนี้ให้แก่ผู้แทนของคณะมนตรีความมั่นคง ประธานฯฯ ได้รายงานว่าไม่สามารถตกลงในการประชุมกันเพราะมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมาก ดังนั้น ปัญหานี้จึงยุติเพื่อให้คณะกรรมการในข้อตกลง ณ เจนีวา ค.ศ.1954 แก้ปัญหาต่อไป ตามทัศนคติความเห็นของเลขาธิการสหประชาชาติได้เน้นว่าปัญหาการสู้รบที่เกิดขึ้นในเวียดนามนั้นอยู่ที่ข้อตกลง ณ เจนีวา ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่พร้อมแล้ว แต่เจ้าหน้าที่เหล่านี้ไม่ได้ปฏิบัติงานอย่างจริงจัง ข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเวียดนามเป็นไปถึงขั้นเกิดการสู้รบกัน ก็เป็นส่วนหนึ่งของการทำลายสันติภาพของโลกในขณะนี้ ประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรจะได้หาทางตกลงปรองดองกันทางทูต⁵²

นอกจากนั้นในการรายงานประจำปีของเลขาธิการสหประชาชาติ ระหว่างวันที่ 16 มิถุนายน 1965 – 15 มิถุนายน ค.ศ.1966 ได้ให้ข้อสังเกตว่าประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องในผลประโยชน์ ควรจะได้ร่วมหาทางตกลงซึ่งกันและกัน เพื่อยุติวิกฤตการณ์ในเวียดนาม นอกจากนี้ เลขาธิการสหประชาชาติได้ขอร้องให้มีการ ประชุมกัน ณ เจนีวา เพื่อให้การยุติสงครามอย่างได้ผล ในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ.1966 เลขาธิการสหประชาชาติได้ให้ข้อเสนอแนะหลักขั้นต้นที่จะนำไปสู่การเจรจา 3 ข้อ ดังนี้⁵³

1. ควรจะได้หยุดทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือ
2. ยุติการปฏิบัติการทางทหารในเวียดนามใต้น้อยลง
3. ทั้งสองฝ่ายจะต้องประชุมเจรจากันอย่างจริงจัง

เวลาเกือบ 3 ปีที่สหรัฐฯทุ่มเททิ้งระเบิดในเวียดนามเหนืออย่างรุนแรง สหรัฐฯในเวียดนามได้มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ การรบของสหรัฐฯในเวียดนาม "เป็นการรบในสงครามที่ไม่มีแนวรบ" พวกคอมมิวนิสต์อยู่ในฐานะได้เปรียบทุกแห่งเพราะไม่สามารถแยกออกได้ว่าเป็นทหารคอมมิวนิสต์หรือเป็นประชาชน บางครั้งจึงต้องมีการแยกประชาชนออกจากพวกคอมมิวนิสต์แล้วประกาศให้ยานั้นเป็นเขตระดมยิงเข้าไปได้โดยเสรีเพราะปราศจากพลเรือน การทำสงครามกับศัตรูที่ปะปนอยู่กับประชาชนเช่นนี้บางครั้งเกิดความผิดพลาดร้ายแรง อย่างเช่นการรบในหมู่บ้าน

⁵² เรื่องเดียวกัน , หน้า 303.

⁵³ เรื่องเดียวกัน

ไม่ไกลในปี ค.ศ. 1968 ทหารสหรัฐฯฆ่าพลเรือนเวียดนามไปหลายร้อยชีวิต และในเวลาเดียวกันก็ทำการรบกับพวกเวียดกงในเวียดนามได้อย่างดุเดือดโดยใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์ทันสมัยเป็นจำนวนมาก สหรัฐฯสามารถทำลายสิ่งกีดขวางต่างๆ ในบริเวณเวียดนามเหนือโดยการทิ้งระเบิดอย่างรุนแรงเป็นเวลาต่อเนื่องกัน และทำลายล้างด้วยอาวุธทุกชนิดต่อที่ต่างๆที่พวกเวียดกงในเวียดนามใต้ซ่อนตัวอยู่ แต่ตลอดเวลาเกือบ 3 ปีที่ทำลายล้างเวียดนามเหนืออย่างต่อเนื่องนั้น มีสิ่งหนึ่งที่สหรัฐฯไม่สามารถทำลายได้เลยแม้แต่น้อย นั่นคือเจตจำนงของเวียดนามเหนือและของพวกเวียดกงในเวียดนามใต้ในอันที่จะต่อสู้เพื่อ"ปลดแอก"เวียดนามใต้ แล้วนำเวียดนามใต้ไปรวมตัวกับเวียดนามเหนือให้จงได้ และเจตจำนงดังกล่าวของคอมมิวนิสต์ไม่เคยอ่อนกำลังลงไปแม้แต่น้อย

จุดเปลี่ยนที่สำคัญในท่าทีของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อสงครามเวียดนามคือปีค.ศ. 1968 การรุกใหญ่ของคอมมิวนิสต์ในช่วงเทศกาลปีใหม่ โดยรุกเข้ามาในเมืองใหญ่ๆในเวียดนามใต้รวมทั้งการยึดเมืองเว้ไว้ได้เป็นเวลาสองเดือนและยึดสถานทูตสหรัฐฯในไซ่ง่อนเป็นเวลา 2-3 ชั่วโมง (เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะในการรุก) ได้ทำให้ประชาชนอเมริกันเริ่มหวั่นไหว และเชื่อว่าไม่มีทางที่จะเอาชนะฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ ดังนั้นเมื่อนายพลเอกเวสต์มอร์แลนด์ ผู้บัญชาการทหารสหรัฐฯในเวียดนามขอให้เพิ่มกำลังทหารอีก รัฐบาลสหรัฐฯโดยมติด้อย่างไม่เป็นทางการของเจ้าหน้าที่ระดับสูง และนักการเมืองอาวุโสที่ประธานาธิบดีจอห์นสันรับมาเป็นข้อพิจารณา จึงปฏิเสธคำขอดังกล่าว⁵⁴ การตัดสินใจครั้งนี้ของจอห์นสันเป็นการปูทางให้สหรัฐฯ เปิดการเจรจากับทางฮานอยเพื่อหาทางสงบศึก ซึ่งเริ่มทำการเจรจากันในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1968 หลังจากสหรัฐฯหยุดทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือแล้ว เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1968 มีการเจรจาสงบศึกที่ปารีสโดยผู้แทนของเวียดกงกับเวียดนามใต้ได้เข้าร่วมประชุมด้วย แม้คอมมิวนิสต์ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ในทางการเมืองแล้ว การบุกครั้งนี้คือจุดเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของสงครามในเวียดนาม กล่าวคือมติดมหาชนในสหรัฐฯ เริ่มคัดค้านการทำสงครามเวียดนามอย่างรุนแรง

ภายหลังที่นาย ริชาร์ด นิกสัน ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของสหรัฐฯเมื่อปี ค.ศ. 1969 แทนประธานาธิบดีจอห์นสันแล้ว นิกสันประกาศ"หลักการนิกสัน"ซึ่งเป็นนโยบายที่มีสาระสำคัญอยู่ที่การลดบทบาททางทหารของสหรัฐอเมริกาและให้เวียดนามใต้รับภาระในการทำ

⁵⁴ วิวัฒน์ มุ่งการดี, นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา: โครงสร้าง กระบวนการ และรูปแบบ, หน้า 383.

สงครามด้วยตนเอง⁵⁵ ทั้งนี้เนื่องจากความกดดันจากภาวะทางเศรษฐกิจซึ่งกำลังเกิดขึ้นมาใน สหรัฐฯ และจากมติมหาชนชาวสหรัฐฯ ที่เรียกร้องให้สหรัฐฯ ถอนตัวออกจากเวียดนาม ดังนั้น สหรัฐฯ จึงเริ่มถอนทหารออกจากเวียดนามไป

ในช่วงปี ค.ศ.1971 นี้เองการเจรจาสันติภาพปารีสซึ่งชะงักงันมาตั้งแต่เมื่อ 2 ปีก่อนก็ได้ เริ่มขึ้นใหม่อีก และพร้อมกันนั้นการเจรจาลับระหว่างกันก็เริ่มเคร่งเครียดจริงจังมากขึ้น โดยเฉพาะ ตั้งแต่ความล้มเหลวของปฏิบัติการรุกของเวียดนามใต้เข้าไปในลาวในช่วงต้นปีเพื่อตัดเส้นทางโฮจิมินห์ ในเดือนตุลาคมปีต่อมาร่างข้อตกลงสันติภาพจากฝ่ายเวียดนามก็ได้รับการตกลงยอมรับ แต่ ยังไม่มีการลงนาม ในเดือนต่อมาอีกสันก็ได้รับการเลือกตั้งใหม่อีกครั้ง รัฐบาลสหรัฐฯ ก็หันมาใช้ การโจมตีทางอากาศครั้งใหม่อย่างรุนแรง ซึ่งน่าจะกล่าวได้ว่าเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่ทำให้เวียดนาม เหนื่อยอมลงนามในความตกลงสันติภาพในเดือนมกราคม ปี ค.ศ.1973⁵⁶ อย่างไรก็ตามการลงนาม ในสนธิสัญญาที่ปารีสครั้งนี้ไม่ได้ทำให้การสู้รบในเวียดนามยุติ เมื่อทหารสหรัฐฯ ถอนตัวออกไป หมดแล้วรัฐบาลเวียดนามใต้ในไซ่ง่อนต้องการกำจัดอำนาจของคอมมิวนิสต์ในบริเวณดินดอน สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงให้หมดสิ้น ตอนปลายปี ค.ศ.1973 เวียดนามใต้จึงใช้กำลังทหารเข้ารบ กับคอมมิวนิสต์ในบริเวณนั้น การสู้รบระหว่างทั้งสองฝ่ายเป็นไปอย่างดุเดือดตลอดปี ค.ศ.1974 และคอมมิวนิสต์สามารถยึดไซ่ง่อนเมืองหลวงของเวียดนามใต้ได้ในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ.1975 และต่อมาหลังจากคอมมิวนิสต์ยึดเวียดนามใต้ไว้ได้แล้ว เวียดนามยังคงแบ่งเป็น 2 ส่วนอย่างเดิม ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง มีรัฐบาลปฏิวัติเฉพาะกาลของเวียดกงทำการปกครองเวียดนามใต้ต่อไป เมื่อมีการเลือกตั้งภายในประเทศในเวียดนามในปี ค.ศ.1976 การรวมเวียดนามทั้งสองประเทศ อย่างเป็นทางการจึงเกิดขึ้นโดยใช้ชื่อว่า "สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม"(Socialist Republic of Vietnam) ตั้งแต่วันที่ 2 กรกฎาคม ค.ศ.1976 เป็นต้นมา⁵⁷

จากกรณีของสงครามเวียดนามนี้เราจะเห็นได้ว่าการที่สหรัฐอเมริกาเข้าแทรกแซงในเวียดนาม นั้นมีสาเหตุสำคัญมาจากการหวาดกลัว และต้องการต่อต้านคอมมิวนิสต์อันเป็นลัทธิการ

⁵⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 392.

⁵⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 395.

⁵⁷ ธนู แก้วโสภาส. เหตุการณ์สำคัญที่สุดของโลกในศตวรรษที่ 20: ศตวรรษแห่งสงคราม. หน้า 529-531.

เมืองที่เป็นปฏิปักษ์กับประชาธิปไตยเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเสนอทางเลือกใหม่ คือ ระบบปกครองไชน่อ่อน และใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาระบบการปกครองนี้ไว้ทั้งที่มีได้ เป็นประชาธิปไตยในทรศนะของคนอเมริกัน ความต้องการที่จะแก้ปัญหา หรือบรรลู่วัตถุประสงค์ ที่ตนเองต้องการทำให้สหรัฐอเมริกาไม่ลังเลที่จะเลือกใช้วิธีการที่แข็งแกร่ง รุนแรง และทุ่มเท ทรัพยากรอันมหาศาลเพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ โดยไม่คำนึงถึงหลักการ แนวคิดทางอุดมการณ์ หรือจุดยืนทางศีลธรรมของตน แม้ว่าสหรัฐอเมริกาได้พยายามนำเรื่องปัญหาเวียดนามในเข้าสู่ การพิจารณาของสหประชาชาติแล้วก็ตาม แต่เมื่อสหรัฐพบว่าสหประชาชาติไม่สามารถเข้าไปจัดการต่อปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่กลับตกลงให้นำเรื่องนี้ไปเจรจากันที่ปารีส โดยให้ เหตุผลว่าปัญหาเวียดนามควรให้คณะกรรมการประเทศที่เป็นกลางพิจารณาหาทางแก้ไข ซึ่งดู เหมือนสหประชาชาติจะมองข้ามปัญหาดังกล่าว ดังนั้นจึงทำให้สหรัฐอเมริกาเข้าทำการแก้ไข ปัญหาดังกล่าวด้วยตนเองในที่สุด

4.2.3 กรณีวิกฤตการณ์ในละตินอเมริกา

ลาตินอเมริกานับว่าเป็นประเทศในกลุ่มโลกที่สามที่จัดว่ามีความสำคัญต่อสหรัฐอเมริกา ความสำคัญนี้มีเหตุผลในทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ละตินอเมริกาในฐานะที่เป็น"เขตอิทธิพล"ของ สหรัฐอเมริกานั้นมีความหมายเหมือนกับที่ยุโรปตะวันออกเป็น"เขตอิทธิพล"ของสหภาพโซเวียต ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตจะไม่ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่จะนำไปสู่การสูญเสียอิทธิพลของตนและการหนุนเสริมอิทธิพลฝ่ายตรงข้าม เพราะนั่นหมายถึง การคุกคามต่อความมั่นคงปลอดภัยของตนโดยตรง และหากไม่เข้าแทรกแซงแล้วอาจจะเปิด โอกาสให้สหภาพโซเวียตหรือชาติมหาอำนาจอื่นตักตวงผลประโยชน์ได้ นอกจากนั้นผลประโยชน์ ของสหรัฐอเมริกาไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องความมั่นคงปลอดภัยอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับ เศรษฐกิจอีกด้วย เนื่องจากเอกชนชาวอเมริกันมีปริมาณการลงทุนเป็นจำนวนมากในละตินอเมริ กา ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงไม่อาจปล่อยให้สถานการณ์ดำเนินไปในลักษณะที่อาจจะขัดกับผล ประโยชน์ของตนได้ การแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาในเขตละตินอเมริกาได้แต่กรณีกัวเตมาลา (ค.ศ.1954) สาธารณรัฐโดมินิกัน (ค.ศ.1965) เกรนาดา (ค.ศ.1983) เป็นต้น

ก. กรณีกัวเตมาลา (ค.ศ.1954)

ในปี ค.ศ. 1954 หน่วยงานประมวลข่าวกลาง (CIA-Central Intelligence Agency) และในความร่วมมือกับประเทศฮอนดูรัสและนิการากัว ได้ระดมพล และเตรียมพร้อมกำลังทหารเพื่อล้มล้างรัฐบาลกัวเตมาลาที่นำโดยประธานาธิบดี Arbenz Guzman ซึ่งมีระบอบการปกครองที่ไม่เป็นที่พึงพอใจของวอชิงตัน เนื่องจากได้เข้ายึดทรัพย์สินสมบัติของบริษัทของสหรัฐฯ เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ.1954 รัฐมนตรีต่างประเทศของกัวเตมาลาได้โทรเลขไปถึงประธานของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติโดยได้ร้องขอ"มาตรการใดๆเพื่อหยุดการรุกรานที่กำลังดำเนินการต่อกัวเตมาลา" ข้อความที่ส่งมาทางโทรเลขนั้นกล่าวว่า กองกำลังทหารจากฮอนดูรัสและนิการากัวได้รุกเข้ามาในกัวเตมาลาประมาณ 15 กิโลเมตร และกัวเตมาลาซิตี (Guatemala City) และท่าเรือ ซาน โฮเซ (San Jose) กำลังถูกทิ้งระเบิด⁵⁸ คณะมนตรีความมั่นคงได้ประชุมกันในวันนั้นเพื่อฟังคำร้องขอของผู้แทนจากกัวเตมาลาให้ส่ง "คณะผู้สังเกตการณ์มาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อสอบถามปัญหา สืบสวน และรับฟัง"⁵⁹ แต่แทนที่คณะมนตรีความมั่นคงจะดำเนินการตามคำร้องนี้ ประธานคณะมนตรีความมั่นคงในขณะนั้นได้แก่เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ คือ Henry Cabot Lodge ได้พิจารณาข้อมติที่ได้รับการสนับสนุนโดยบราซิลและโคลัมเบีย ที่ได้อ้างถึงคำร้องเรียนของกัวเตมาลาอันเกี่ยวกับองค์การนาอาร์รัฐอเมริกัน (OAS-Organization of American States) ฝรั่งเศสเสนอว่าเป็นเรื่องขององค์การนาอาร์รัฐอเมริกันที่จะดำเนินการ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสู้รบ ซึ่งต่อมาเมื่อข้อมตินี้เข้าสู่การพิจารณาก็ได้รับการคัดค้านจากโซเวียต⁶⁰ ข้อเสนออ้างถึงมาตรา 52(3) ซึ่งได้เรียกร้องให้คณะมนตรีความมั่นคง"สนับสนุนการพัฒนาการแห่งการระงับข้อพิพาทโดยสันติต่อความขัดแย้งในท้องถิ่นผ่านการจัดการหรือโดยองค์การส่วนภูมิภาค" แต่ภายใต้มาตรา 34,35 และ 39 ของกฎบัตรนั้น คณะมนตรีความมั่นคงมีอำนาจที่จะพิจารณาคำร้องใดๆเกี่ยวกับการคุกคามต่อสันติภาพ โดยไม่ต้องรอการพิจารณาจากองค์กรใดๆ ข้อมตินี้เป็นความพยายามที่ชัดเจนที่จะส่งมอบข้อพิพาทนี้ไปยังที่ประชุมอื่นซึ่งไม่มีระเบียบแน่นอน ตัวแทนกัวเตมาลานั้นไม่พอใจอย่างมากโดยกล่าวว่า"เรากำลังเผชิญหน้าอยู่กับการรุกรานอย่างเห็นได้ชัด

⁵⁸ U.N. Doc. S/3232, 20 June 1954 ,p.1.

⁵⁹ SCOR,9th Year,675th Mtg.,20 June 1954,p.11.

⁶⁰ Security Council Resolution 104, 20 June 1954.

บางทีในเวลาช่วงที่เรื่องนี้กำลังถูกเสนอไปยังคณะกรรมการสันติภาพระหว่างรัฐอเมริกัน (Inter-American Peace Committee) เครื่องบินอาจจะกำลังมายังถล่มประเทศของเรา⁶¹

อย่างไรก็ตามเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ Lodge ยังคงยืนยันว่าเรื่องดังกล่าวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะให้คณะมนตรีความมั่นคงพิจารณาโดยกล่าวว่า "สถานการณ์นี้ไม่เกี่ยวข้องกับการรุกราน แต่เป็นการจลาจลที่เกิดระหว่างชาวกัวเตมาลาด้วยกัน และสหรัฐอเมริกาไม่มีความเกี่ยวข้องพันใด ๆ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น" แม้ว่าคณะมนตรีความมั่นคงจะไม่ยอมรับข้อมติของบราซิลและโคลัมเบีย แต่ภายใต้การนำของสหรัฐฯ นั้นสามารถทำให้สหประชาชาติไม่รับคำร้องจากกัวเตมาลาได้ คณะมนตรีความมั่นคงได้ร่วมประชุมกันอีกครั้งเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน และในที่สุด Lodge ก็ประสบความสำเร็จที่ทำให้คณะมนตรีความมั่นคงปฏิเสธที่จะพิจารณาปัญหากัวเตมาลา และคณะมนตรียืนยันที่จะเลื่อนพิจารณากรณีนี้ออกไป⁶² ต่อมารัฐบาลกัวเตมาลาชุดเดิมนั้นถูกรัฐบาลชุดใหม่ที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์เข้ามาบริหารแทนรัฐบาลชุดนี้และได้ถอนคำร้องต่อคณะมนตรีความมั่นคงในเวลาต่อมา⁶³

กรณีนี้แสดงให้เห็นว่าระบอบการปกครองซึ่งขัดกับระบอบปกครองประชาธิปไตยเสรีนิยมของอันเป็นอุดมการณ์สำคัญของสหรัฐฯ มักจะถูกใช้เป็นข้ออ้างในการเข้าแทรกแซงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนที่รัฐบาลสหรัฐฯ เห็นว่าเสรีภาพทางเศรษฐกิจเสื่อมถอยลงไปโดยการคุกคามจากอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ ผลประโยชน์ของประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาที่ถูกกำหนดไว้ได้นำไปสู่การใช้อำนาจเพื่อปฏิเสธสิทธิของรัฐเล็กที่จะใช้สิทธิของตนอย่างอิสระในการยื่นคำร้องให้คณะมนตรีความมั่นคงพิจารณา จากกรณีนี้ทำให้เห็นว่ามาตรการด้านความมั่นคงร่วมกันของสหประชาชาติจึงไม่อาจนำมาใช้ได้

ข.กรณีสาธารณรัฐโดมินิกัน (ค.ศ.1965)

ในปี ค.ศ.1965 เรือของสหรัฐฯ ได้เข้าไปในเขตของสาธารณรัฐโดมินิกันเพื่อป้องกันไม่ให้รัฐบาลฝ่ายซ้ายที่ถูกเลือกตั้งขึ้นมาได้รับอำนาจ ภายหลังจากโค่นล้มรัฐบาลทหารซึ่งปก

⁶¹ SCOR,9th Year,675th Mtg.,20 June 1954,p.21.

⁶² SCOR,9th Year,676th Mtg.,25 June 1954,p.34.

⁶³ Thomas M. Franck , Nation against nation,p.61.

ครองสาธารณรัฐโดมินิกัน⁶⁴ สหรัฐอเมริกาได้ประกาศว่าตนได้ส่งกำลังทหารของตนเข้าไปในสาธารณรัฐโดมินิกันเพื่อปกป้องพลเมืองของตน โดยได้แจ้งให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติทราบว่า สาธารณรัฐโดมินิกันได้แสดงตนเป็นปรปักษ์แก่สหรัฐฯ เมื่อวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1965 ดังนั้นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา จึงได้สั่งให้กองทหารเตรียมให้ความช่วยเหลือต่อประชาชนอเมริกัน สหรัฐฯได้ขอร้องให้คณะมนตรีความมั่นคงแจ้งให้องค์การนาถารัฐอเมริกันได้ศึกษาสถานการณ์เช่นนี้ ทางฝ่ายโซเวียตได้อ้างว่าสหรัฐฯเข้าแทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่น สหรัฐอเมริกายังได้รายงานคณะมนตรีความมั่นคงว่าตนเองได้ขอให้มีการประชุมองค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States-OAS) ซึ่งองค์การนี้ได้มีมติให้ตั้งกองกำลังสันติภาพระหว่างรัฐอเมริกัน (Inter-American Peace Force-IAPF) เพื่อช่วยเหลือในการฟื้นฟูสถานการณ์ในสาธารณรัฐโดมินิกันให้กลับคืนสู่สภาวะปกติในเวลาเดียวกันสหภาพโซเวียตก็ได้เสนอปัญหานี้เข้าสู่คณะมนตรีความมั่นคง และโดยการเสนอของกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ในที่สุดคณะมนตรีความมั่นคงก็ได้ลงมติอย่างเป็นเอกฉันท์ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1965 เรียกร้องให้มีการหยุดยิง และขอให้เลขาธิการสหประชาชาติส่งผู้แทนไปดูสถานการณ์และรายงานให้สหประชาชาติทราบ คณะผู้แทนของเลขาธิการสหประชาชาติในสาธารณรัฐโดมินิกัน (DOMREP) ประกอบด้วยผู้แทนพิเศษ (Special Representative) ที่ปรึกษาทางทหาร (Military Adviser) และผู้สังเกตการณ์ทางทหาร 2 คน ได้เดินทางไปยังสาธารณรัฐโดมินิกัน และพำนักอยู่ที่นั่นจนถึงเดือนตุลาคม 1966 จึงถอนตัวกลับภายหลังจากมีการเลือกตั้งในเดือนมิถุนายน 1966 และมีการถอนกองกำลังสันติภาพระหว่างรัฐอเมริกัน (IAPF)⁶⁵

จากกรณีของสาธารณรัฐโดมินิกันนี้มีความคล้ายคลึงกันกับการรุกรานของสหรัฐฯต่อกัวเตมาลา สหรัฐฯจะไม่นิยมประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการหรือการใช้รุนแรงเข้าแก้ไขปัญหา และมองว่ารัฐบาลใดๆจะมีความชอบธรรมมากขึ้นถ้าเสรีภาพของประชาชนได้รับความคุ้มครอง และเมื่อสหรัฐฯเห็นว่าสาธารณรัฐโดมินิกันกำลังถูกคุกคามโดยอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ สหรัฐฯก็ใช้ข้ออ้างดังกล่าวนี้เพื่อทำการแทรกแซง

⁶⁴ Ibid.,p.70.

⁶⁵ สมพงษ์ ชูมาก , การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2539),หน้า 31-32.

ค.กรณีเกรนาดา (ค.ศ.1983)

ในปี ค.ศ.1979 รัฐบาลในระบบรัฐสภาของเกรนาดานั้นถูกล้มล้างจากการนำของ Maurice Bishop ซึ่งได้สัญญาว่าจะจัดให้มีการเลือกตั้งอย่างเสรี⁶⁶ แต่แล้วการเลือกตั้งก็ไม่ได้ถูกจัดให้มีขึ้นแต่อย่างใด Maurice Bishop ได้รับอิทธิพลทางความคิดด้านมาร์กซิสต์จากประธานาธิบดี ฟิเดล คาสโตรแห่งคิวบาเป็นอย่างมาก ทั้งยังยินยอมให้คิวบาเข้ามามีอิทธิพลในประเทศเกรนาดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการก่อสร้างสนามบินซึ่งเป็นฐานทัพด้วยวิศวกรทหารชาวคิวบา⁶⁷ Bishop ยังพยายามพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับสหรัฐอเมริกาและอนุญาตให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในเกรนาดา Bernard Coard รัฐมนตรีกระทรวงการคลังไม่เห็นด้วยกับนโยบายนี้ และยังไม่ชอบแนวคิดของ Bishop เกี่ยวกับประชาธิปไตยระดับรากหญ้า ดังนั้นเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม ปี ค.ศ.1983 จากการสนับสนุนของกองทัพ Coard ได้กระทำการล้มล้างรัฐบาล Maurice Bishop และรัฐมนตรีในชุดรัฐบาลของเขาอีก 3 คนถูกจับกุมและประหารชีวิตในเวลาต่อมา⁶⁸ การทำรัฐประหารในครั้งนี้ส่งผลให้มีประชาชน 200 คนถูกฆ่าไปด้วย จากการร้องขอจากองค์การรัฐแควบีเยนตะวันออก และผู้ปกครองของเกรนาดาคือ Sir Paul Scoon ดังนั้นในวันที่ 25 ตุลาคม กองทหารสหรัฐอเมริกาจำนวน 1,900 นาย ได้เข้าไปในเกรนาดา พร้อมทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากทหารจำนวน 300 คนจากประเทศในแคริบเบียนอีก 6 ประเทศ⁶⁹ สามวันต่อมาการปฏิบัติการทางทหารได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ทูตสหรัฐอเมริกาประจำสหประชาชาติคือ Jeanne Kirkpatrick ได้กล่าวว่าการปฏิบัติการในครั้งนี้ สหรัฐอเมริกาได้กระทำไปเพื่อทำให้เกิดความเคารพในกฎเกณฑ์แห่งกฎหมาย หลักในการกำหนดใจตนเอง อำนาจอธิปไตย ประชาธิปไตย และเคารพต่อสิทธิมนุษยชนของประชาชนชาวเกรนาดา⁷⁰ วัตถุประสงค์ของสหรัฐฯในการเข้าไปแทรกแซงครั้งนี้เน้นในเริ่มแรกประธานาธิบดีเรแกนได้อ้างว่าเพื่อ "ปกป้องชีวิตของผู้ที่บริสุทธิ์ ซึ่งรวมถึงชาวอเมริกันมากกว่า

⁶⁶ Sumit Ganguly, "Avoiding war in Kashmir," Foreign Affairs 69(winter 1990):211.

⁶⁷The History Guy . The invasion of Grenada(1983) [Online].Available From : <http://www.historyguy.com/Grenada.html> [2006,January 27]

⁶⁸ Maurice Bishop [Online].Available From : <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/COLDbishop.htm> [2006,February 15]

⁶⁹ Sumit Ganguly, "Avoiding war in Kashmir," Foreign Affairs 69:213.

⁷⁰ *Ibid.*,216.

1,000 คน" จากข้ออ้างนี้ทำให้อีก 10 วันต่อมากลายเป็น"ปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือ" เพื่อรักษาชีวิตประชาชนชาวเกรนาดาจากการปราบปราม"

การรุกรานครั้งนี้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้เรียกร้องให้มีการประชุมอภิปราย และได้ตำหนิสหรัฐฯว่าสหรัฐฯเข้าทำการแทรกแซงโดยใช้กำลัง และถือว่าเป็นการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ ความเป็นเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐอื่นอย่างชัดเจน⁷¹ ข้อมตินี้ไม่ได้ระบุลงไปเฉพาะเจาะจงว่าสหรัฐอเมริกาเป็นผู้กระทำความผิด แต่ข้อความนี้ยืนยันอีกครั้งว่า"อธิปไตยและสิทธิของเกรนาดาที่จะกำหนดระบบทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมของตนเองอย่างอิสระ และพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตนเองโดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก การล้มล้างการปกครอง การบีบบังคับหรือการคุกคามไม่ว่าในรูปแบบใดๆ"⁷² และได้มีการเรียกร้องให้ "มีการหยุดการแทรกแซงทางทหารโดยทันทีและเพิกถอนกองทหารต่างชาติทันที" อย่างไรก็ตามได้มีความเห็นพ้องต้องกันอย่างกว้างขวางว่าการรุกรานนั้นอาจจะเป็นการปกป้องชาวเกรนาดาเพียงจากระบอบการปกครองที่ทารุณโหดร้าย แต่ฝ่ายที่เป็นกลางนั้นก็เห็นว่าสิ่งที่สหรัฐฯทำนั้นกำลังทำลายระบบโลกโดยการฝ่าฝืนหลักสำคัญหลักหนึ่งของสหประชาชาติ

กรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสหรัฐฯมักจะไม่เห็นด้วยกับการใช้กำลังในยามปกติ แต่เมื่อต้องเผชิญกับการรุกรานหรือมีความเชื่อว่าจำเป็นจะต้องทำการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองที่เกิดจากผู้นำที่ชั่วร้ายหรือระบอบการปกครองเผด็จการ สหรัฐฯก็จะทำการแทรกแซงประเทศดังกล่าว โดยปฏิเสธที่จะทำตามหลักเกณฑ์ของกฎบัตรสหประชาชาติ และมักจะอ้างว่าเป็นภารกิจด้านคุณธรรมเสมอ

บทสรุป

การเข้าแทรกแซงของสหรัฐฯในดินแดนต่างๆดังตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้นทำให้เห็นว่าแม้สหรัฐอเมริกามีความต้องการที่จะหยุดยั้งการรุกรานและมีสำนึกด้านภารกิจที่ต้องการแก้ไขสิ่งต่างๆให้ดีขึ้น ยึดมั่นในหลักกฎหมายระหว่างประเทศ และหลักการทางศีลธรรม นิติธรรม แต่

⁷¹ G.A. Res.A/RES/38/7,2 Nov. 1983.

⁷² Ibid.

สหรัฐฯก็แสดงให้เห็นที่ประจักษ์เช่นกันว่าสหรัฐฯมีความแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว และพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะปกป้องรักษาผลประโยชน์แห่งชาติของตนไม่ว่าจะใช้วิธีการใดๆก็ตาม เมื่อสหรัฐอเมริกาพบว่าไม่อาจหวังที่จะรักษาผลประโยชน์ของตนด้วยแนวทางความมั่นคงปลอดภัยร่วมกันภายใต้องค์การระหว่างประเทศอย่างสหประชาชาติ สหรัฐจึงกลับเป็นผู้ดำเนินการเอง และในบางกรณีอาจเรียกได้ว่าสหรัฐฯเป็นผู้รุกรานเสียเอง สหรัฐฯซึ่งเป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการก่อตั้งสหประชาชาติ เป็นผู้ร่วมร่างกฎบัตร และดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง แต่ก็กลับกลายมาเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎบัตรสหประชาชาติเสียเอง อย่างไรก็ตามสหรัฐฯก็ยังเห็นว่าสหประชาชาติสามารถจะมีบทบาทในทางสร้างสรรค์เพื่อจุดมุ่งหมายระยะยาวในการจรรโลงสันติภาพและความมั่นคงระหว่างชาติ ดังนั้นสหรัฐอเมริกาจึงยังคงสนับสนุนสหประชาชาติต่อไป